HALKIN SESİ

6 Mayıs 1975

200 Kuruş

4

Tarihi yaratan biricik güç halktır

EMPERYALİZMİ YERE VURAN VİETNAM'A BİN SELÂM!

HALK POSTASI

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

ÖRENKÖY CUMHURİYETİ

1960 tarihinde Kahramanmaraş'ın Afşin kazasının Kaşanlı köyünde doğdum. İlkokulu zor şartlar içersinde köyde bitirdim. Ortaokul ikinci sınıfa devam etmekteyim. Aşağıdaki hikâyemin gazetede yayınlanmasını saygılarımla arz ederim

«TİLKİNİN POLİTİKASI»

örenköy, Tüysüz Tilki'nin politikasından usanmıştı. Tüysüz Tilki kimin aklına gelirse gelsin, o kimse Tüysüz Tilki'nin elinden yaka silkiyordu.

Bir gün bütün köylüler toplanarak, Tüysüz Tilkiden kurtulma çarelerini arıyorlardı. Toplantıda özetle şunlar konuşuluyordu:

Karınca: — Biz çalışıyoruz, emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Koca atomik çağdır. Biz tazı, ekmek ise tavşan olmuş. Bunlar hangi kanunda var? Sevgili ahbaplar, biz Tüysüz Tilkiyi bizi yönetmesi için, derdimize deva olması için seçtik. Tam tersine, eğer ki bir iş yapmak veya yaptırmak istiyorsa, köy ağası olan ve bir numara parazit olan Kurta danışmasa olmuyor. Kurt evet derse, evet, hayır derse hayır... Tabii ki Kurt işine yarayanlara evet, çıkarına ters düşenlere hayır der..

Deyip dertleşirken, öteden kapı çalınır. Karıncanın birisi gider, kapıyı açar. Köyün derdine ortak olmak isteyen Arslan, kapıdan içeri girer. Arslan masaya yaklaşarak oradaki bir sandalyaye oturur. Karınca sözünü bitirdikten sonra Arslana,,

— Konuş bakalım Arslan Efendi, iki lâf da sen konuş, der

Arslan buna karşılık şu yanıtı verir:

— Sevgili dostlarım. Yaz boyu çalışıyorsunuz ama Tüysüz Tilki sizin emeğinizi cırcır böceklerine yediriyor. Bu olmakla bitmiyor. Bunlara karşı mücadele etmek isterseniz, ya üzerinize gaz yağı döker veya başka bir işkence yaptırır. Bu böyle sürerse vatandaş olduğunuz halde vatanda bir taşınız kalmaz zaten kalmamış ya..

Deyip sözlerine son verdikten sonra, öteden bir kedinin hileli hileli kapıyı açıp gittiğini gördüler. Tahmin edildiğine göre, o kedi içlerinde Tüysüz Tilkinin bir ajanı imiş

Kedi ordan çıktıktan sonra Tilkiye varır ve olup bitenleri anlatır. Arslanın konuştuğu şu cümleyi tekrar eder: «Bu düzen böyle giderse, vatandaş olduğunuz halde vatanda bir taşınız kalmaz»

Bunu duyan Tüysüz Tilki, kendisini protesto edeni kanun namına suçlamak ve cezalandırmak istedi

— Bu söz tam olarak kanuna aykırıdır, dedi ve hemen köpeklere haber vererek Arslanı getirtti.

Arslan örenköy mahkemesinde hâkim Ayı tarafından sorguya çekildikten sonra, konuşulanların örenköy kanunlarına aykırı olduğu kanısına varıldı. Arslan, örenköy kanununa göre ve Tüysüz Tilkinin emriyle ölüm cezasına çarptırılır. Darağacı hazırlandıktan sonra Arslan çağrılır,

— Hazır mısın?

Arslan: — Son sözüm var, der

Tüysüz Tilki: — Söyle bakalım, der.

Arslan: — Arslan yatağı boş kalmaz,

Deryanın sonu gelmez, dedi ve son defa dostlarını gözü önünde süzdükten sonra, — Ben ölüyorum ama mücadeleler asla ölmez ve sağ kalacaktır deyip dostlarıyla son defa vedalaştıktan sonra ipi boynuna takarak gözünü kapadı ve bir daha açmadı.

Mehmet Erdem

İŞÇİ KÖYLÜ BIR OLALIM

Hakkımızı almak için
işçi köylü bir olalım
Bir insanız demek için
işçi köylü bir olalım

★

Anadoludur yurdumuz
Neden tükenmez derdimiz
Hep birden insin örsümüz
İşçi köylü bir olalım

★

Gerçekleri görmek lâzım
Zincirleri kırmak lâzım
Bir olup birleşmek lâzım
İşçi köylü bir olalım

★

Çoban Memet çıkar sesini
Ağa patron kitlesini
Kurutmak için neslini
İşçi köylü bir olalım

Çoban Memet — Antep

Halkın Sesi'nden okuyuculara mektup

Değerli okuyucular, Devrimci arkadaşlar:

Halkın Sesi dergimiz, devrimci fikirleri halkımıza ulaştırmak, devrimci mücadeleye hizmet etmek için çıkıyor. Kitlelerin mücadelesine devrimci siyaset yol göstermelidir. Bu amaca ulaşabilmk için bütün okuyucularımızın desteğine ihtiyacımız var.

Devrimci yayın, ancak kitlelere dayandığı takdirde başarılı olabilir. Dergimizin tam manâsiyle Halkın Sesi olabilmesi için kitlelerle sıkı bağları olmalıdır. Bu bağları okuyucularımız, bütün devrimci arkadaşlar kuracaklardır. Devrimci siyaset, kitlelerin gerçek durumuna dayanmalı, kitleler içindeki canlı fikirlerden hareket etmelidir. Hepinizden, fabrikada. köyde, okulda, gecekonduda, yaşadığınız her yerdeki halkın hayatını, isteklerini, fikirlerini, mücalelerini bize yazmanızı dileriz. Dergimize makale, haber, fotoğraf, resim ve şiir göndermenizi sizden rica ediyoruz. Halkın Sesi'nin muhabir ve yazarları işçiler. köylüler. tüm halktır.

Halkın Sesi'nin sorumluluğunu paylaşalım. Onun başarıları, bütün halkımızındır. Halkın Sesi'nin hatâlarını gidermek için de elimizdln geleni yapalım. Hatalar hâkim sınıfların dostu, halkın düşmanıdır. Dergimizı eleştirin. Fikirleri, derginin düzenini, dilini. gördüğünüz her hatâsını acımadan eleştirin.

Daha şimdiden, sizlerden aldığımız pek çok mektup. dergi için yararlı oluyor.

Revizyonistler, devrimci yayınlara gelen mektupları şöyle karalıyorlar:

«Yayınlar baştan aşağı Anadolu'nun birçok kasabasından veya köyünden, fabrikasından geldiği ileri sürülen mektuplarla doludur. Fakat herkesin de dikkat edeceği gibi, o mektuplarda ya buram buram entelektüel bir üslûp vardır, ya da birtakım popülist köy romancılarının abartmalı bir biçimde verdiği, gerçekte hiçbir köyde konuşulmayan birtakım zorlama ve süsleme halk deyimleriyle dolu satırlar buulnmaktadır. Çoğunluğu dergi yazıhanelerinde kaleme alınan bu mektupları kitle ilişkileri diye yutturmaya çalışmak, PDA elebaşılarının bezirgânlığından başka bir şey değildir.» (Kitle savı 50)

Halkımızın yazılar yazabileceğini, fikirlerini açıklayabileceğini, devrimci fikirleri kavrayabileceğini revizyonistlerin aklı almaz. Onlar halkımıza burjuva politikacıları gibi bir sürü gözüyle bakıyorlar. Mektuplardaki deyimler hakkında söyledikleri, onların halka yabancı entellektüeller olduklarını gösteriyor.

Rastgele çamur atan revizyonistlerin, yayınlanmış veya yayınlanmamış yüzlerce mektubu görmek imkânı vardır. Devrimciler. iftiracılara bu imkânı her zaman tanırlar. Biz. Halkın Sesi'ne gelen mektupları bizzat revizyonistlerin de okumasını isteriz. Dergi bürolarında okuyucu mektubu yazılabileceğini düşünen revizyonistler, kendi çalışma tarzlarını, kendi sahtekârlıklarını ortaya koyuyorlar. Yalandan medet uman revizyonistler, devrimcilere mektup yazan halkımıza hakaret etmenin hesabını vermelidirler.

Değerli okuyucular, devrimci arkadaşlar: Bize daha çok yazın. Dergimizi her zaman canlı tutalım.

Devrimci fikirler halk tarafından kavranınca maddî bir güç haline gelir. Hâkim sınıflar bunu bildikleri için, Halkın Sesi'nin halka ulaşmasını her yoldan önlemeye çalışıyorlar. Dergimizin dağıtımı çok büyük zorluklarla karşılaşıyor. Bu zorluğu da ancak okuyucularımızla elele vererek çözebileceğimize inanıyoruz. Hepinizden, çevrenizde derginin dağıtımı için yardımcı olmanızı rica ediyoruz.

Bulunduğumuz yerlerdeki bayilere dergiyi satmalarını söyleyelim. Satışlarını kontrol edelim. Kendimiz elden satalım. Yaratıcı düşünelim. daha pek çok yol bulalım. Abone bulmak da dağıtım bakımından büyük bir destektir. Ve malî imkânları geliştirir.

Halkın Sesi güç maddî şartlar altında çıkıyor. Halkımızın günlük nafakasından keserek yaptığı yardımlara dayanıyor. Okuyucularımızdan bu desteği arttırmalarını, dergi için bağış toplamalarını diliyoruz. Bildiğiniz gibi Halkın Sesi, çok düşük bir fiyatla çıkıyor. Çünkü biz, halkımızın sıkıntılarını biliyoruz ve dergiyi herkesin rahatça alabilmesini istiyoruz.

Halkın Sesi, polisin saldırılarına uğruyor. Afişlerini asan arkadaşlar polis tarafından gözaltına alınıp dövülüyor. İlk iki sayı toplatıldı. Yani hâkim sınıfların halkı savunan devrimci bir sese taharımülleri yok. Ama şurası bir gerçektir ki, halkın fedakârlığı sonsuzdur. Halk kendi dergisini yaşatacaktır. Biz sadece buna güveniyoruz ve bir daha inançla tekrar ediyoruz:

Emperyalizm ve faşizm halkın sesini susturamaz!

Hepinize yürekten devrimci selâmlar.

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Erhan ÜNSAL

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLÂN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İZMİR DAĞITIM: ORHAN ÖZŞİŞMAN — ANKARA DAĞITIM: RAMAZAN ÇETİN.

Halk savaşının Vietnam'daki büyük zaferi kutlu olsun!

«Halkımız savaşı sürdürmeye, on yıl, yirmi yıl ya da daha fazla süre, zafere kadar her türlü fedakârlığa katlanmaya azimlidir. Çünkü bağımsızlık ve özgürlükten değerli ne var ki? Güçlükler ve geçici kayıplar önünde boyun eğmemeye kararlıyız. Amerikan saldırısına boyun eğmemeye kararlıyız. Anayurdumuzun özgürlük ve bağımsızlığını savunmaya kararlıyız»

Vietnam halkının büyük önderi Ho Şi Min yıllar önce, böyle söylüyordu.

Vietnam halkı, son ABD neferini yurt toprağından atıncaya kadar savaşmakta direnerek Ho Şi Min'in vasiyetini yerine getirdi.

30 Nisan günü saat 11'de, Güney Vietnam'ın başkentinde artık Milli Kurtuluş Cephesinin bayrağı dalgalanıyordu. Yüz yıldır milli kurtuluş uğruna elde silâh savaşan Vietnam halkı 30 Nisan günü yiğitlik destanının son sayfasını da yazdı ve anayurdunu bütünüyle kurtardı. Artık ABD emperyalistlerinin efendilik ettiği ve kukla hükümetlerin oturduğu Saygon yok! Bağımsız ve demokratik Güney Vietnam'ın başkenti, emekçi halkın başkenti Ho Şi Min şehri var. Yiğit Vietnam halkı, kurtardığı Saygon şehrine büyük önderinin adını verdi.

Ne ABD emperyalizminin nükleer silâhları ne sosyal-emperyalistlerinin Vietnam halkını barış masasına oturtma çabaları, halk savaşının zaferini önleyemedi.

Mao Zedung, dünya halklarının ABD emperyalizmine karşı mücadelesini destekleyen 20 Mayıs 1970 tarihli bildirisinde şöyle diyordu:

«Sayısız olgu gösteriyor ki, haklı bir dava en geniş desteği bulurken, haksız bir dava pek az destek sağlıyabiliyor. Zayıf bir millet, güçlü bir milleti, küçük bir millet büyük bir milleti altedebilir. Küçük bir ülkenin halkının mücadeleye girmeye, silâha sarılmaya ve ülkesinin kaderini kendi ellerine almaya cesaret etmesi, büyük bir ülkenin saldırısını defetmeye elbette yeter. Bu bir tarih kanunudur.»

ABD emperyalizminin yenilmezliği efsanesini yıkan ve onu yerden yere vuran Vietnam halkının mücadelesi ve kesin zaferi, Moa Zedung'un işaret ettiği bu gerçeği bir kere daha ispat etti. Vietnam halkı, kesin zafere kadar savaşmakta gösterdiği kararlılık ve fedakârlıkla bütün ezilen halklara örnek oldu. Vietnam ve Kamboçya, bugün bütün dünya halkları için büyük cesaret ve umut kaynağıdır.

Vietnam ve Kamboçya halklarının birbiri peşisıra kazandığı tarihi zaferler, **«Her biri yabancı istilasına karşı şanlı bir mücadele tarihine ve bin yıllık parlak bir uygarlığa sahip olan üç Hindiçini halkının derin yurtseverliklerinin ve yenilmez mücadele** ruhlarının zaferleridir.» **Bu gerçeği** tespit eden Hindiçini halklarının zirve konferansı bugün daha büyük bir değer kazanmıştır. Bütün dünya halklarının ve gerçek Marksistlerin desteklediği bu konferans, Hindiçini halklarının bir çok sınavdan geçmiş devrimci kardeşlik ve dayanışmasının perçinlenmesinde ve halk savası çizgisinde ısrar edilmesinde yeni ve güçlü bir atılım olmuştu.

Yenilmez olan süper devletler değil, Halk savaşıdır

Yiğit Vietnam ve Kamboçya halklarının zaferi proletaryanın halk savaşı yolunda ısrar eden doğru devrimci çizgisinin zaferidir.

Vietnam ve Kamboçya halkları, uzun bir savaşta nihai zafere kadar direnerek, revizyonist ve teslimiyetçi görüşlere ağır bir darbe indirdiler. Onlar, ABD emperyalistleri ve faşist kuklalarını yenilgiye uğratmakla, halk savaşını »macera» ve «provokasyon» olarak niteleyen Kruşçev revizyonistlerini de yenilgiye uğrattılar.

Yenilmez olan, süper devletler ve onların nükleer silâhları değil, halk savaşıdır. Vietnam ve Kamboçya halkları, hürriyet ve bağımsızlığın emperyalistler tarafından hediye edilemiyeceğini ve süper devletler arasındaki gizli pazarlıklara güvenerek kazanılamıyacağını dünya halklarına bir kere daha öğrettiler.

«Boğazında kaldı»
(Güney Vietnam Milli Kurtuluş Cephesinden Van Bin'in karikatürü)

Halkların gücüne inanmayanlar, emperyalistlerden birine sırt dayamanın şart olduğu safsatasını durmadan yaydılar. Vietnam ve Kamboçya halklarının tarihi zaferi, dış desteğe güvenme ve yardıma bel bağlama politikalarını da yere vurdu. Onlar, milli kurtuluş savaşlarında esas olarak kendi güçlerine dayandılar, kendi halklarının yiğitlik ve fedakârlığına güvendiler. Vietnam ve Kamboçya halkları, savaşmaya cesaret eden ve bunda azimle direnen halkların her güçlüğün üstesinden gelebileceklerini ve en geniş desteği göreceklerini ispat ettiler.

dış yardıma değil, halkın yiğitlik ve fedâkarlığına güvendiler

Gerek ABD emperyalistleri, gerekse revizyonistler, Vietnam ve Kamboçya halklarının zaferlerini dış desteğe bağlayan bir propaganda kampanyası yürütüyorlar. Onlar, böylece bu zafere gölge düşürebileceklerini ve halkların gücüne olan inancı sarsabileceklerini sanıyorlar. Çünkü her iki süper devletin de en çok korktukları şey, halk savaşlarının dünya halklarına örnek olması ve kendi efendiliklerinin yıkılmasıdır. Gerçekler, onların bu adi propaganda ve iftiralarının ne kadar büyük bir yalan olduğunu gösteriyor. Savaş boyunca Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ve Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümetine yapılan mali yardım, ABD emperyalistlerinin Saygon'lu kuklalarına yaptığı yardımın onbeşte biri kadardır (Cumhuriyet, 1 Mayıs 1975).

Savaşta tayin edici olan, ne dış destektir, ne de silâh! Savaşta tayin edici olan halktır. ABD emperyalistleri, Vietnam'a İkinci Dünya Savaşında bütün dünyada atılanın üç buçuk katı bomba attığı halde, Vietnam halkını yenilgiye uğratamadı. Kamboçya'ya 1972 yılına kadar iki yıl içinde atılan bomba, Vietnam'a on yılda yapılan bombardımandan daha ağır zararlara yol açtı, fakat gene de yenilen ABD emperyalistleri oldu (Sihanuk, CIA ile Savaşım, s. 405).

Çin halkının kurtuluş savaşında, Halk Ordusunun askerleri, faşist Çan Kay Şek'e «Halk Kurtuluş Ordusunun Levazım Dairesi Başkanı» ünvanını vermişlerdi. ABD kuklası Van Tiyö ve Lon Nol de, Güney Vietnam ve Kamboçya halk silâhlı kuvvetlerinin «Levazım Dairesi Başkanlığı» görevini yaptılar. ABD emperyalistlerinin gemiler ve uçaklarla getirdiği silâhlar, halk ordularını da silâhlandırdı. Vietnam ve Kamboçya halkları, silâhlarını büyük ölçüde düşmandan ele geçirdiler. Bu gerçeği Sihanuk şu sözlerle dile getiriyor:

«1972'ye kadar birliklerimiz, içinde tanklar ve toplar da bulunmak üzere, o kadar çok Amerikan silâh malzemesi ele geçirmişlerdi ki, en büyük silâh kaynağımızın Nikson olduğunu söylersem gerçeği abartmış olmam.» (CIA ile Savaşım, s. 287)

Haklı bir dava için savaşanlar en güçlü enternasyonel desteği kazanır

Haklı bir dava uğruna savaşan Vietnam ve Kamboçya halkları, elbette bütün dünya halklarının en geniş ve güçlü desteğini kazandılar. Hindiçini halkları, 1970 yılındaki Zirve Konferansları sonunda yayınladıkları Ortak Bildiride şöyle diyorlardı.

«Hindiçini halkları haklı bir dava için mücadele ediyorlar, doğru bir çizgiye sahiptirler, sarsılmaz bir kararlılıkla hareket etmektedirler, yıkılmaz bir dayanışma kurmuşlardır; öte yandan dünya halklarından her zamankinden daha güçlü bir destek görmekte, her zamankinden daha büyük güçlere sahip bulunmaktadırlar.»

Başında Mao Zedung'un bulunduğu Çin Halk Cumhuriyeti, sağlam ve güvenilir bir cephe gerisi oluşturdu. Hindiçini halklarının kurtuluş savaşını kararlı olarak destekledi. ÇHC ABD emperyalistlerinin Vietnam halkına yönettiği nükleer tehdit karşısında, «gerekirse en büyük milli fedekârlıklara hazır olduğunu» belirterek, Hindiçini halkları ile sağlam bir dayanışma gösterdi ve enternasyonal görevini yerine getirdi. ÇHC, aynı zamanda hiç bir şart koşmayarak ve içişlerine karışmayarak, gerçek enternasyonal dayanışmanın da örneğini verdi. Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti gibi sosyalist ülkeler, Vietnam ve Kamboçya halklarının halk savaşında ısrar etmesini bütün güçleriyle desteklediler. Bir çok üçüncü dünya ülkesi, Hindiçini halklarının yanında yer aldılar. ABD halkı, saldırı ve savaşa karşı mücadele ederek, Hindiçini halklarına destek oldu. Vietnam savaşıyla dayanışma, on yıldan beri bütün dünya işçilerinin ve halklarının en önemli enternasyonal görevi idi. «Ho Ho Ho Şi Min» sedala-

(Devamı 8. syfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

BOYKOT YÜRÜYÜŞ direniş

mücadele örgütlenme

MALAK TÜP FABRİKASINDA PATRON SÖMÜRÜSÜ VE POLİS BASKISINA KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE!

İzmir'de Bornova Osman Malak bütangaz tüp imalathanesinde işçiler patron sömürüsü ve polis baskısına karşı direnişe geçti.

Bütün işçilerin birlik ve dayanışma içinde sürdürdükleri mücadeleyi bir işçi şöyle anlatıyor:

«Bir ay kadar önce temsilci arkadaşımızın işten atılması üzerine bir temsilci daha seçip gönderdik. Bu arkadaşımızın da işten atılması ve sendikalı işçilere yapılan baskı ve tehditlere karşı fabrikada çalışan 95 arkadaş 10 Nisan günü hep birden direnişe geçtik. Bunun üzerine polis bizi fabrikadan zorla çıkardı, karakola götürdü, baskı ve tehditte bulundu. Ertesi gün patron sorgusuz sualsiz tazminatsız hepimizi işten attığını bildirdi ve fabrikada polis kontrolunda sendikasız işçi çalıştırmaya başladı. Bu arada bizi destekleyen devrimciler de karakola çekildiler, ifadeleri alındı ve tehdit edildiler.»

Milliyetçi Cephe denen halk düşmanları cephesinin hükümeti kurmasıyla faşist baskıların daha da arttığını söyleyen bir başka işçi, «Bu müca delemiz sırasında polisin, patronun menfaatleri için bize nasıl saldırdığını gördük. Bundan sonra nelere, kimlere karşı mücadele edeceğimizi daha iyi öğreniyoruz» demiştir.

İşçiler son olarak şöyle demektedirler: «Bu baskılar bizim haklı mücadelemizi durduramayacaktır. He pimiz işe alınıncaya, ücretlerimiz ödeninceye ve iş güvenliğimiz sağlanıncaya kadar direneceğiz, mücadele edeceğiz.»

Polatlı'nın Kıranharmanı köylüleri:

«Bizi ancak biz kendimiz kurtarabiliriz»

16 Nisan Çarşamba günü Kıranharmanı köylüleriyle jandarma çatıştı. Çatışmanın sebebi köylülerin toprak mücadelesidir. Yıllardır devam eden toprak anlaşmazlığı bu yıl yine alevlendi.

13 bin dönüme yakın araziyi kocasından miras aldığını söyleyen Saffet Sezeroğlu (Hanım ağa), devlet ve jandarma sayesinde bu toprakları elinde tutmaktadır. Aslında bu toprakların 8 bin dönüme yakının hiç tapusu yoktur. Geri kalan kısmın tapusu ise rüşvet ve torpille alınmış uydurma tapudur.

Kıranharmanı köyü toprak ağası Hanım ağa, İstanbul'da oturmaktadır. Ama kâhyaları vasıtasıyla binlerce dönüm araziden vurgun vurmaktadır. Eskiden toprakları kendi ekiyordu. Ama köylülerin mücadelesiyle köye giremez hale geldi. 1969 Temmuz'unda Hanım Ağa köye sokulmadı ve arabası tahrip edildi. Kendisinin ekemeyeceğini anlayınca bu yıl hazine topraklarını başkalarına kiraya verdi.

16 Nisan Çarşamba günü kiracılar toprakları sürmeye geldiler. Bunu gören köylüler, kiracıları çıkarmak istediler. Toprak için en önde kadınlar ve gençler yürüdüler ve kiracıları tarladan çıkardılar.

Bunun üzerine Polatlı'ya, Kıranharmanı köylüleri ekili araziyi sürüyor diye ihbar yapıldı ve köye jandarma gönderildi. Bu sefer kavga jandarmayla köylüler arasında devam etti. Jandarmalara süngü tak emri verildi ve kadınların üzerine saldırtıldılar. Bu duruma tahammül edemeyen köyün gençleri de jandarmanın üzerine yürüdüler. Jandarma saldırısına av tüfeğiyle karşılık verildi.

Jandarma başçavuşu bazı köylüleri tutuklamak istedi ve 16-17 yaşlarındaki gençleri jandarmaya kovalattı. Tutuklamak istedikleri köylüleri kadınlar ya jandarmanın elinden aldılar, ya da hiç vermediler. Ancak Halim Çilek adındaki çobanı jandarmalar tutukladılar. Halim Çilek'e dayak attılar ve Polatlı'ya götürdüler. Savcılık Halim Çileki tutuklayarak cezaevine gönderdi.

Halim Çilek, savcılıkta, «Bir kişi yaşayacak ta bir köy aç mı kalacak» diyerek kendisini tutuklamalarının haksız olduğunu söyledi. Halim Çilek «görevli devlet kuvvetine mukavemet» ten tutuklandı ve bugüne kadar serbest bırakılmadı. Ayrıca kiracılardan Çekirdeksiz köyünden Arif Atak, içlerinde kadınların da bulunduğu Kıranharmanı köyünden otuz kişi hakkında davacı olduğunu belirten şikayet dilekçesini savcılığa verdi. Asıl suçlular kendi haksızlıklarını örtbas etme çabasındadırlar.

Köylülerin şimdiye kadar kesin bir başarı elde edememelerinin esas sebebi, örgütsüz olmaları ve reform hayallerinin yaygın olmasıdır. Oysa yıllardır devam eden olaylar göstermiştir ki, TOPRAĞA KAVUŞMANIN BİRİCİK YOLU AĞALARA VE ONLARIN KORUYUCULARINA KARŞI DİRENMEKTİR. Köylüler bunca yıldır avukat parası verdiler, keşif parası verdiler ama hâkim kararıyla hiç bir şey elde edemediler. Elde edilen topraklar ancak mücadeleyle kazanıldı. İlerdeki mücadeleyi kazanabilmek ve binlerce dönüm toprağı elde edebilmek için bütün köylüler birleşmelidir. Ağaların gizli oyunları açığa çıkarılmalı ve bütün halka duyurulmalıdır.

Köylüler, toprak mücadelesini ezmek için ağaların isteğiyle Beylikköprü köyüne kurulan karakolun kaldırılması için mücadele etmelidir. Ağalara karşı bütün köyler birleşmelidir. Çünkü ağalar, köyler arasındaki anlaşmazlıklardan faydalanmaktadırlar. Bu sebeple Hanım Ağalara, Bıyıkoğullarına, Hayri Başarlara, Salim Ağalara ve diğer soyguncularla karşı Kıranharmanı, Beylikköprü, Yassıhöyük, İğciler, Karahamzalı köylüleri ve bütün diğer köyler halkı birleşmeli ağaların tepesine inecek sıkılmış tek bir yumruk olmalıdırlar.

Dışarıdan bir kurtarıcı beklemek boştur, bizi ancak biz kendimiz kurtarabiliriz.

Kahrolsun ağalık ve tefecilik düzeni!

Kahrolsun ağaların koruyucusu Amerikancı Cephe!

Yaşasın tüm köylüler ve halk!

TOPRAKLAR BİZİMDİR!

ANKARA'DA ELLİ KURULUŞ AST'IN HAKLI MÜCADELESİNİ DESTEKLİYOR

Ankara Sanat Tiyatrosunun sıkıyönetim tarafından kapatılmasını kınayan bir açıklama yayınlanmıştır. Açıklamanın altında, 50 kuruluşun imzası bulunmaktadır. Bu kuruluşlar arasında Türkiye Birlik Partisi Genel Merkezi, Türkiye Milli Gençlik Teşkilâtı (TMGT), TSİP Ankara Merkez ilçe teşkilâtı, Memurlar Derneği (MEM-DER), Devrimci Demokratik Kültür Derneği (DDKD) Ankara Devrimci Gençlik Birliği (ADGB), Genç Emekçiler Birliği, çeşitli sendikalar, halk dernekleri ve öğrenci kurluşları bulunmaktadır.

Ankara Sanat Tiyatrosunun kapatılmasını kınayan açıklamanın bazı bölümlerini veriyoruz:

«Biz AST'ın emekçi halktan yana devrimci ve demokratik sanat faaliyetinin büyük bir önem taşıdığına inanıyoruz. «ANA» adlı eser Çarlık Rusyasının halka karşı uyguladığı zorbalıkları ve yıkılışını gösteren bir eserdir. Bu esere karşı çıkmak, Çarlık Rusya'sının zorbalığını desteklemek değil midir?

«AST sanatçıları, emperyalizmin ve gericiliğin sanatının kol gezdiği yurdumuzda seks ve gangster filmlerinin seri halde gösterildiği yurdumuzda, halkımıza kölelik ve boyun eğme ruhunun aşılanmak istendiği günümüz Türkiye'sinde halk için sanat yapmaktadırlar. AST çalışanları bir avuç çırkarcının değil ezilen halkın sanatını yapmaktadır. AST sanatçıları «ANA» oyununu değil de «Seksten Kudurunlar» ve «Kadınlar İçin Derse» gibi bir oyun oynasalardı, kapatılmayacaklardı.

«Maksim Gorki'nin yazmış olduğu ve «ANA» oyunun konusunu teşkil eden roman Abdülhamit döneminde Tanin Gazetesinde tefrika edildi Yazarının yurdu olan Rusya'dan önce ve daha Meşrutiyet ilân edilmeden 1907'de yurdumuzda basıldı. Abdülhamit istibdadının sansüründen geçen eser, 1975 Türkiyesinin Sıkıyönetim sansüründen geçemiyor. Gene aynı eser Hitler tarafından yasaklanmıştı. Oysa 1975 Türkiyesinde alınan karar bunun da ötesinde anti - demokratik bir nitelik taşımaktadır. Çünkü Türkiye'de oyun yasaklanmakla yetinilmemiş ve tıpkı «Vatan Yahut Silistre» oyununa uygulandığı gibi tiyatro da kapatılmıştır

«Biz aşağıda imzaları bulunan kuruluşlar. Bütün halkımızı, AST Çalışanlarının haklı mücadelelerini desteklemeye davet ediyoruz.

«SIKIYÖNETİM KALDIRILMALIDIR

«BASKILARA SON VERİLMELİDİR

«141, 142 ve ANAYASA'YA AYKIRI BÜTÜN KANUNLAR KALDIRILMALIDIR.

«ANAYASA'YA AYKIRI DEVLET GÜVENLİK MAHKEMETLERİ KALDIRILMALIDIR.»

★ Faşistler 27 Nisan Pazartesi günü TSİP Altındağ İlçe Merkezine saldırdılar.

★ Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Diyarbakır Tıp Fakültesi ve Fen Fakültesi öğrencileri, Abdi Gönel'in faşistler tarafından katlini protesto için 1 günlük boykot kararı almışlardır. Bunun üzerine Eğitim Enstitüsü yetkili kurulu, okulu 1 gün için kapatmıştır.

★ Faşistlerin Ankara Yükseliş Mimarlık ve Mühendislik Yüksek Okulu önündeki saldırıları sırasında yaraladıkları iki yaşındaki Burcu Öztürk öldü ve 28 Nisan Salı günü toprağa verildi. Saldırıdan sonra, kendilerini savunan devrimcilerden otuz kadarı karakola çekilerek ve pek çoğu da polis arabalarında dövülmüşlerdir. Gözaltındaki 8 devrimciye zorla suç kabul ettirilmek için baskı ve ağır dayak uygulanmıştır.

★ 1971'de vurulan devrimci kardeşimiz Nail Karaçam'ın katili Sami Bel adlı faşist Ülkü Ocakları Birliği Başkanlığına getirilmiştir. Faşist katil bu cinayetinden dolayı 12 yıl hapis yemiş ve afla çıkmıştı.

★ Aydınlık Yayınları'nın çıkardığı «Hikmet Kıvılcımlı'nın Burjuva Devlet ve Ordu Teorisi» adlı kitap, İstanbul 3. Sulh Mahkemesinin 29 Nisan tarih ve 1975/30 sayılı kararıyla toplatılmıştır

★ 28 Nisan Salı günü sayıları 1000'i bulan Hacettepe Üniversitesi öğrencileri faşistlerin kantine saldırması üzerine bir forum düzenlemişlerdir. Polis, «elebaşı» diye seçtiği 12 öğrenciyi gözaltına almıştır. Bu arada has tane personelinden işçi Yusuf Güngör, Yeni Ortam okuduğu için faşistlerin saldırısına uğramıştır. 30 Nisan Çarşamba günü dersleri boykot eden öğrencilere polis gene saldırmıştır. Kendilerini savundukları ve «katil polis», «satılmış polis» sloganları attıkları için 18 öğrenci «polise hakaret ve mukavemet» iddiasıyla tutuklanmıştır

★ Geçtiğimiz hafta içinde faşistler Ankara Cumhuriyet Akşam Ticaret Lisesi'ne Galatasaray İşletmecilik Okulu'na, Diyarbakır Tıp Fakültesi' ne ve Ankara Aydınlıkevler'de lise öğrencilerine saldırmışlar birçok öğrenciyi yaralamışlardır.

★ Milliyetçi Cephe'nin kurulmasıyla daha da azgınlaşan faşistler, devrimci kitapçılara birer tehdit mektubu göndermişlerdir. Mektupta en geç ayın 2'sine kadar sol kitapları tasfiye etmeleri yoksa dükkânlarının tahrip edileceği yazılıdır.

★ İstanbul Devrimci Gençlik Birliği' nin düzenlediği gecede 1 Mayıs İşçi Bayramı ve Kamboçya ile Vietnam halklarının zaferleri kutlanmıştır. Gecede «Bağımsız Türkiye» «Kahrolsun faşistler» ve «Halklara hürriyet, faşizme nihayet» sloganları atılmış, devrim şehitleri anılmıştır.

★ İstanbul Karaköy'deki Aksigorta şyerindeki işçiler toplu sözleşme görüşmelerini terkeden ve sendikadan istifaları için baskı yapan Akbank'a karşı ücret artışı ve iş güvenliği için greve başlamışlardır Bank-İş yayınladığı bildiride Akbank'ın tehditleri ne boyun eğmeyeceklerini belirtmekte ve sendikalı işçilere küfür ve hakaret eden idarecileri protesto etmektedir.

BİNLERCE DENİZ, BİNLERCE YUSUF, BİNLERCE HUSEYİN OLALIM

Bugünlerde bağımsızlık ve demokrasi mücadelemizin dört şehidini daha anıyoruz. 6 Mayıs 1972 günü Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan 12 Mart faşistleri tarafından idam edilmişlerdi. Bu olaydan iki gün önce, 4 Mayıs 1972'de ise Niyazi Yıldızhan Jandarma Genel Komutanını kaçırmaya teşebbüsten yakalanmış ve he men orada kurşuna dizilmişti.

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan halkımızın üç yiğit evlâdıydı. Onlar, idam edilirken son sözlerinde bile inançlarını haykırarak, ölümü cesaret ve soğukkanlılıkla karşılayarak halkımızın zulme boyun eğmeyen karakterini gösterdiler. Faşistler onları katletti ama halkımız bu cinayeti unutmayacak, faşist diktatörleri daima nefretle anacaktır.

Faşist zalimlerin cürmünü unutturmaya, üstüne sünger çekmeye imkân yoktur. Halkımız faşist katillerden hesap soracaktır. Bugün dört devrimciyi faşist saldırılan arttığı bir sırada anıyoruz. Halkımıza dört yıldır kan kusturan faşist diktatörlük bugün de hükmünü sürdürmektedir. Birçok devrimci ve demokratik kuruluş, üç arkadaşımızın idam edilmelerinin 3. yıldönümüne rastlayan haftayı «FAŞİZME KARŞI MÜCADELE HAFTASI» ilân etmiş bulunuyorlar. Halkın Sesi'nin yürekten katıldığı bu çağrıyı. faşizme karşı daha kararlı bir mücadele ve girişerek gerçekleştirelim. Bugünlerde devrim şehitlerini anan binlerce işçi köylü ve genç, onların cesaret ve fedakârlığını örnek alıyor, emperyalizme ve faşizme karşı halkın mücadelesini daha da yükseltiyor. Şehitlerin zulme boyun eğmeyen tutumuyla, halka hizmet ruhumuzu güçlendirelim.

★

«ONLAR YAŞAYACAK, FAŞİSTLER FÂNİ»

Halkımızın devrim şehitlerine karşı beslediği derin sevginin en iyi ifadesi, bugün Anadolu'da dilden dile dolaşan yüzlerce türkü, şiir, marş ve zarı bile belli değildr. Aşağıda ağıttır. Bunların çoğunun yayayınladığımız Sarkısla ağıtı bunlardan biridir. «Sıkıyönetim» ise, Âsık Şah Turna'nın şiirlerinden alınmıştır.

SARKIŞLA

Şarkışla'ya düşürmesin oy oy
Allah sevdiği kulunu oy
Gemerek'te çevirmişler Deniz.
Gezmiş'in yolunu (2)
Gece Elmalı'da kalmış oy oy

Hamamcı Ali'yi sormuş oy
Uzatmalı itin biri Yusuf'u
gaflette vurmuş (2)

Yaşa Türk Ordusu yaşa oy oy
Dünya şaştı böyle işe oy
Ordu madalya göndermiş
Yusuf'u vuran çavuşa (2)

Olayıdım olayıdım oy oy
Okur yazar olayıdım oy
Deniz mahkemeye düşmüş
avukatı ben olaydım (2)

★

SIKIYÖNETİM

Bu haksız adalet devam ettikçe
Sıkıldık patlarız sıkıyönetim
Günde bir yiğitler
öldürüldükçe
Sıkıldık patlarız sıkıyönetim.

Deniz, Aslanımız, İnanım hani
Onlar yaşayacak, faşistler fâni
Yurdunu sevene dediniz cani
Sıkıldık patlarız sıkıyönetim.

ŞAH TURNA'yım bir gün
devrim gelecek
Boynumuza ip takan geberecek
Bu halkın düzeni mutlaka
gelecek
Sıkıldık patlarız sıkıyönetim.

Deniz Gezmiş (ayakta) Yusuf Arslan (solda oturan) ve Hüseyin İnan Mamak Askeri cezaevi avlusunda.

★ Ankara Devrimci - Demokratik Kültür Derneği, yaynıladığı bildiride Vietnam halkının zaferini kutlamakta ve şöyle demektedir: «Ho Şi Min, mücadelede başarı şartının daima kararlı bir proleter sınıf tavrı takınmak, işçi sınıfı ve halkın menfaatlerine mutlak surette sadık kalmak, doğru çizgi ve siyaseti tesbit etmek, halk iktidarının özünde işçi - köylü iktidarı olduğunu, işçi ve köylülerin millî birliğin temel gücü ve onların ittifakının birleşik cephenin temelini oluşturduğunu vurgulayarak, mücadeleyi zaferle pekiştirmesine en büyük katkıda bulundu... Böylece yirminci yüzyılın en uzun savaşı Vietnam halkının zaferiyle sonuçlandı.»

★ İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının emri üzerine 28 Nisan Pazartesi günü polisler Nobel direnişini kırmak için çadırları sökmüşler, ölüm orucu tutan kadın işçiyi de çadırla birlikte sürüklemişlerdir.

★ 1 Mayıs bir basın toplantısı yapan Ankara Devrimci Gençlik Birliği Başkanı Ali Develioğlu, milliyetçi cephenin daha başından beri halkımızın derin nefretini kazanmış bulunduğunu belirtmiş ve halkı birleşip mücadele etmeye çağırmıştır. Toplantıda ODTÜ ve ADMMA olayları anlatılmış, Aydınlıkevler'de bıçak ve demir çubuklarla saldırıya uğrayan Zeki Kırtan, saldırgnaların başında Nejdet Güçlü'nün katili İbrahim Doğan'ın bulunduğunu söylemiştir.

★ Ankara Devrimci Akademililer Derneği adında bir dernek kurulmuştur. Dernek amacını şöyle açıklamıştır: «Devrimci Akademililer Derneği, Akademili öğrenci gençliğin faşist baskılara ve bunun okullarımızdaki yansımalarına karşı mücadeleyi örgütlemek ve devrimci birliğini sağlamak için kuruldu.»

Tuğbay işçileri: «Mücadelemiz Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelesinin Bir parçasıdır

Kartal Maltepe'de bulunan Tuğbay işçileri, 27 Nisan günü yürüyüş yapma kararı aldılar. İşçiler aşağıdaki bildiriyi dağıtarak halkımız yürüyüşe çağırdılar:

«Biz patron tarafından sokağa atılan Tuğbay işçileriyiz. Yasal haklarımızı elde edebilmek için bir sendikaya üye olduk. Fakat üyesi olduğumuz Tek - Met - İş, patronla anlaşarak bizi sattı. Kırk kişi açlığa ve işsizliğe terkedildik. Bir çok yere başvurduk. Ama düzen patronların düzeniydi. Kanun da patronların kanunu... Anladık ki, elimizdeki tek silâh kendi gücümüzdür. Yani işçi sınıfının devrimci gücü! Biz de birlik ve dayanışma içinde direnişe geçtik. Üç arkadaşımız açlık grevine başladı. Grev tam on bir gün sürdü. Direndik ve direneceğiz...

İşçi sınıfı düşmanları bizi sindirmek, direnişimizi kırmak istediler. Kendilerine «Milliyetçi Cephe» adını takan halk düşmanı partiler hükümet kurdu. Ve ardından da sıkıyönetim patronların imdadına yetişti. Artık grevler izne tâbi tutulacak, fakat patron işçileri sokağa atarken izin almayacak. Yani bundan böyle zulüm ve sömürü daha da artacak...

Kardeşler... Sömürü ve zulüm Tuğbay işçileri için değil! Yalnız bizler aç ve işsiz değiliz! İşte Altaş, işte Nobel, işte Eczacıbaşı, işte Elektrometal! Her yerde hep aynı sömürü ve hep aynı zulüm. Ama direniş günlerimiz sınıf bilinci mizin okul günleri oldu. Ve öğrendik ki, mücadelemiz işçi sınıfının kurtuluşuna giden yolda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır!

İşçiler, emekçiler, tüm demokratik kuruluşlar;

Bizler kırk gündür sömürü ve zulme, patron - Sarı Sendika - Bölge Çalışma Müdürlüğünün işbirliğine karşı direniyoruz ve direneceğiz... Sizleri 27 Nisan 1975 Pazar günü saat 14.00'de yapılacak olan protesto yürüyüşüne birlikte mücadeleye çağırıyoruz!..

Kahrolsun patronların sömürü ve zulüm düzeni!

Kahrolsun patron - sarı sendike ve Bölge Çalışma Müdürlüğünün işbirliği!

Yaşasın işçi sınıfının yiğit ve kararlı mücadelesi!

Yaşasın halkımızın bağımsızlık ve demokrasi kavgası!

Tertip Heyeti adına
NECMİ KOÇ»

SIKIYÖNETİM VE REVİZYONİSTLER YÜRÜYÜŞÜ DAĞITIYOR

Yürüyüş yerinde toplananların sayısı hemen hemen bin kişi kadardı. Ancak, Sıkıyönetim Komutanlığı yürüyüşü yasakladığını bildirdi. Bu karar tepkiyle karşılandı. Devrimciler ve işçiler yürümekte ısrar ettiler. Çünkü Tuğbay işçileri tamamen haklıydı. Sıkıyönetimin yasaklama kararını, TSİP'in ve diğer revizyonistlerin pasifist tutumları takip etti. Onlar, Sıkıyönetimin yasaklama kararına dayanarak yürüyüşü durdurmak istediler. Bir TSİP'li Sıkıyönetim bildirisini okumak istedi. Fakat hemen susturuldu. Bir kısım revizyonist, yürüyüşe katılanları dağıtamayacaklarını anlayınca oradan uzaklaştılar. Bazıları ise «dağılalım arkadaşlar» diyerek halkı yürüyüşten vazgeçirmeye çalıştılar. Yürüyüşe katılanların moralini bozmaya onları korkutmaya gayret ettiler.

Revizyonistler bu tutumlarıyla Tuğbay işçilerinin haklı mücadelesini bir kere daha başarısız bir yola soktular. Yürüyüşü dağıttılar.

ÜÇ İŞÇİ TUTUKLANIYOR

Yürüyüşün dağılması üzerine polis, orada kalan devrimcilere karşı coplarla saldırıya geçit. Sena Oğuzertem adlı bir kadın işçi, polislerin bir işçiyi dövmesine engel olmak istediği için coplandı. Daha sonra karakola çekilerek elleri bağlı olduğu halde tutuklandı. Bir polis, Sena Oğuzertem'den dayak yediğini ileri sürerek hakkında dava açtı. Olaylar sonunda toplam üç işçi tutuklandı.

SIKIYÖNETİM KALKSIN:

Sıkıyönetim bir ay daha uzatıldı. İçişleri Bakanı sadede gelerek gerekçenin halkın mücadelesini durdurabilmek olduğunu açıkça ifade etti. Türkiye Birlik Partisi, CHP ve bazı kontenjan senatörleri sıkıyönetimin kalkmasını isteyerek halkın talebine uydular.

İzmir Milletvekili Süleyman Genç, düşüncelerin zor yoluyla ortadan kaldırılamayacağını belirtti ve devrimci fikirlerin özgürce yayılabilmesi hakkını savundu.

Dünya basını Sovyetlerin Hindiçini politikasını gözler önüne seriyor

Son günlerde bütün dünya basını ve radyoları, Hindiçini halklarının zaferlerine karşı Sovyetlerin düşmanca tutumunu gözler önünde seriyor. 2 Mayıs 1975 tarihli İngiliz «Guardian» gazetesine gö. Hindiçini'deki Amerikan varlığının toptan çöküşü Moskova'da sevinçle karşılanmamıştır. Gazeteye göre bunun nedeni, birinci olarak Sovyetlerin Amerika ile arayı bozmak istememesi, ikinci olarak da Hindiçini'de «Çin nüfuzunun artacağından» endise etmeleridir.

TRT de 1 Mayıs günü verdiği haberlerde. Pnom Pen'in kurtulması üzerine Fransız Elçiliğine sığınanların kimler olduğunu açıklamıştır. Bunlar ABD emperyalistleri, birtakım ajanlar ve hainler ve bir de Pnom Pen'deki Sovyet Büyükelçisi ve diğer Sovyet diplomatlarıdır. Kamboçya halkının zaferinden kacan bu mültecilerin, Tayland'a veya diğer bir emin ABD üssüne nakledileceği bildirilmektedir.

Vietnam hangi yolla de

"BARIŞ MI ŞII

Aşağıda okuyacağınız yazı, Vietnam İşçi Partisi Merk
Tap («İnceleme») dergisinin Eylül 1963 sayısında çıkmışt
-yonizme karşı proleterya devriminin esaslarını ortaya
istlerin «barışçı geçiş» safsatalarına dayanak yapmaya
inceliyor ve bunların revizyonist tezleri değil, Marksist-L
Üçüncü olarak, devrimci teori açısından Vietnam Devrim
liyor, İngilizce metni 33 kitap sayfası uzunluğunda oldu
yazının ilk 10 sayfasını aynen sunuyoruz. Kalanı nı ise y
bölümlerini aynen aktararak alıyoruz. «Şiddet: Yeni S
Yoldan Gelişmesi İhtimali» ve «Vietnam'ın Tecrübesi»
mayı kolaylaştırmak için tarafımızdan konmuştur.

Her devrimin temel meselesi, iktidar meselesidir. Işçi sınıfının iktidarı nasıl ele geçireceği ve proletarya iktidarının nasıl inşa edileceği meseleleri, işçi sınıfının her gerçek devrimei savaşçısı için en önemli meselelerdir. Dolayısıyla iktidarı ele geçirme yöntemi. Komünistlerin incelemeleri ve çözmeleri gereken en can alıcı konulardan biridir. Bu mesele Komünistler arasında sık sık hararetli tartışmalara yol açmıştır. Burjuvazinin işçi sınıfı saflarına sızmış olan uşakları devrimi yolundan saptırmak amacıyla. bu konuda her zaman yanlış ve gerici fikirleri ileri sürmüşlerdir. Çünkü işçi sınıfı ve onun siyasî partisi onların fikirlerini ve onların salık verdiği iktidarı ele geçirme yöntemini benimserse iktidarı ele geçirme hedefine asla ulaşılamayacağını ve bu yüzden de devrimin asla başarı kazanamayacağını çok iyi bilmektedirler

Tito grubu ve onların takipçileri tarafından temsil edilen modern revizyonistler (uluslararası Komünist hareketteki ve işçi sınıfı hareketindeki sağ oportünistler), iktidarı ele geçirme yöntemi meselesini bir sis perdesi ardında gizliyor ve bu konudaki Marksist — Leninist ilkeleri çarpıtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Modern revizyonistler ve sağ oportünistler vargüçleriyle pasifizmi yaymaya ve tarihte şiddetin rolü konusundaki Marksist - Leninist teoriyi yanlış bir biçimde sunmaya çalışıyorlar.

ŞİDDET : YENİ SOSYAL DÜZENİN EBESİ

Toplum sınıflara bölündü bölüneli hakim sınıflar baskı altına aldıkları sınıfları ezmek ve sömürmek için kendi devlet cihazlarını kurmuşlardır. Devlet, hakim sınıfların tahakküm ettikleri sınıfların bütün direnişlerini bastırmak için kullandıkları bir şiddet aracıdır. Ezenler ezilenlere karşı askeri birlikleri, polisleri, hafiyeleri mahkemeleri ve hapisaneleri kullanırlar. İktidardaki sömürücü sınıflar bir yandan sömürülen sınıflara karşı her zaman şiddete başvururken öte yandan da sömürülenlerin iktidardaki sömürücü sınıflara karşı koymak için şiddete başvurmaksızın kaderlerine boyun eğmelerini sağlamak amacıyla kendi «düşünürler»ine pasifizmi ve «şiddet kullanmama» teorisini yaydırtırlar.

Emekçi halkın ezilmesi için durmadan şiddete başvuranlar ,şiddet kullanılmasından yakınırlar. Oysa aslında onların karşı çıktıkları ve saldırdıkları şey ezilen ve sömürülenlerin onlara karşı koymak için başvurdukları şiddettir; buna karşılık, onların emekçi halkı bastırmak için sık sık başvurdukları şiddet ise emekçi halka gösterilen bir lütuf olarak

★ Şiddetin Sınıf Karakteri

Burjuva pasifizminin ve insaniyetperverliğinin zehrini yutmuş olanlar her türden şiddete karşı çıkarlar. Farklı türden şiddetlerin sınıf niteliği arasında hiçbir ayırım yapmazlar.

Onların gözünde. burjuvazinin proletaryayı ezmek için kullandığı şiddet ile proletaryanın kurtuluşu uğrunda burjuvaziye karşı koymak için kullandığı şiddet arasında en küçük bir fark yoktur. Lenin şöyle demişti: «Gerici şiddet ile devrimci şiddeti birbirinden ayıran şartları incelemeksizin genel olarak şiddetten söz etmek devrimi inkâr eden bir küçük burjuva olmaktan ya da kendi kendini ve başkalarını safsatayla aldatmaktan başka bir şey değildir.» (1) Pasifistlere göre. her çeşit şiddet kötüdür. Onlar şiddetin yol açtığı ölüm karşısında yakınıp sızlanmaktan başka bir şey yapamazlar. Sosyal gelişmenin kanunundan habersizdirler. Şiddetin yalnızca çirkin yanını görürler ve çirkinliğine rağmen şiddetin tarihte devrimci bir rol oynadığını kavrayamazlar. Marks şiddetin «yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi olduğunu» söylemişti (2)

Bugün Komünist hareketteki ve işçi sınıfı hareketindeki modern revizyonistler ve sağ oportünistler «barış» ve «insaniyetperverlik» kelimelerini dillerinden düşürmüyor. ama «şiddet» kelimesini ağızlarına bile almaktan çekiniyorlar. Onlar için şiddet: tabudur. «Şiddet» kelimesini duydular mı, ayaklarının bağı kesilir. Şiddetin tarihteki rolüne ilişkin Marksist - Leninist teoriyi inkâr ederler.

Seksen yıl önce Engels, Dühring'in gerici felsefesini eleştirirken şunları yazmıştı: «Zor. Bay Dühring'e göre. mutlak kötülüktür; ilk günah. onun gözünde. ilk şiddet eylemidir; onun bu konudaki bütün açıklamaları şimdiye kadarki bütün tarihin ilk günah tarafından kirletilmesi üzerine. bütün doğa ve toplum kanunlarının bu şeytanî güç yani zor tarafından utanç verici bir biçimde ifsat edilmesi üzerine bir yakınmadan ibarettir. Oysa zor tarihte başka bir rol; yani devrimci bir rol de oynamıştır.; Marks'ın deyişiyle, zor; yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesidir; sosyal hareket ölmüş ve fosilleşmiş siyasî biçimleri, zor aracı sayesinde yarıp geçer ve paramparça eder, ama Bay Dühring'de bütün bunlardan tek bir söz bile yoktur.» (3)

Komünistler; «şiddete başvurmama»yı öğütleyen Tolstoycular ya da Gandi müritleri değildirler. Komünistler, «şiddet için şiddet» fikrini de savunmazlar. **Komünistler, gericilerin onlara her zaman iftira ettiği gibi «gaddar» ve «hunhar» değildirler. Komünisler yalnızca şu gerçeği ortaya koyuyorlar. Şiddet sosyal bir olaydır;** insanın insan tarafından sömürülmesinin bir sonucudur, sömürücü hakim sınıfların tahakkümlerini sürdürmek ve yaygınlaştırmak için başvurdukları bir araçtır. Komünistler, sömürülen ve ezilen işçi sınıfının ve diğer emekçilerin kurtuluşlarını elde edebilmeleri ve toplumun tarihî gelişme kanununa göre ilerleyebilmesi için, karşı-devrimci şiddeti yerle bir etmek üzere devrimci şiddete başvurmaları gerektiğini savunurlar. Bundan yüz yılı aşkın bir süre önce Marks ve Engels Komünist Manifesto'da açıkça şunu belirtmişlerdi: «Burjuvazinin zor yoluyla devrilmesi proletarya iktidarının temelini atar.» (4) Ayrıca şunu da söylemişlerdi: «Komünistler görüşlerini ve hedeflerini gizlemekten nefret ederler. Amaçlarına ancak bütün mevcut sosyal şartların zorla yıkılmasıyla ulaşılabileceğini açıkça ilân ederler.» (5) Komünistler şiddetin tarihî rolünü, şiddet «budalası» oldukları için değil. şiddet insanlığın sosyal gelişmesine hükmeden bir kanun olduğu için savunurlar. Bu kanun kavranmadan, hiç bir devrimin başarıyla gerçekleştirilmesi ve insan toplumunun gelişmesi mümkün olamaz.

★ Devlet Cihazının Parçalanması

Proletaryanın devrimci davası, eski siyasî ve ekonomik düzene hiç el sürülmeden hükümet üyelerinin değiştirilmesi ya da basit bir kabine değişikliği demek değildir. Proletarya devrimi, esas olarak halkı ezmek için kullanılmış olan devlet cihazını (mevcut polis. jandarmalar. silâhlı kuvvetler ve bürokratik yapı) muhafaza etmemeli; aksine onu paramparça ederek yerine yepyeni bir devlet cihazı kurmalıdır. Bu prolearya devrimi ile burjuva devrimi arasındaki farkı belirleyen şartlardan biridir.

Burjuva devrimi, mevcut feodal devlet cihazını parçalamaz, aksine onu devralır korur ve mükemmelleştirir. Oysa proletarya devrimi; tam tersine, kapitalist düzenin mevcut devlet cihazını paramparça eder.

Protetarya devrimi burjuvazinin yıkıldığı. burjuva düzeninin yok edildiği. kapitalist ve toprak ağalarının mülkiyetine el konulduğu ve temel üretim araçlarının kamu mülkiyetine geçirildiği amansız bir mücadele sürecidir. İşçi sınıfı sadece mevcut devlet/cihazına el koymakla ya da militarist-bürokratik devlet cihazını burjuvazinin elinden alıp kendisine aktarmakla yetinemez. İşçi sınıfı, burjuva devlet cihazını parçalamalı ve kendinin olan yeni bir devlet cihazını, yani proletarya diktatörlüğünü kurmalıdır. Mevcut devlet cihazını parçalamak, «her gerçek halk devriminin ön şartıdır». (6) Marks 1871'de L. Kugelman'a yazdığı bir mektupta böyle bir eylemin kıta Avrupasındaki bütün ülkeler için zorunlu olduğunu ileri sürüyordu. 1870 ve 1880 yılları arasında, kıta Avrupasının dışında kalan İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri gibi ülkelerde, o ülkelerin işçi sınıflarının iktidarı barışçı yoldan ele geçirmeleri mümkündü; çünkü o sıralar kapitalizm henüz tekelci kapitalizme dönüşmemiş ve İngiltere ve Amerika Birleşik Devletleri'nde militarizm ve bürokrasi henüz gelişmemişti. Bu emperyalizmin doğuşundan önceki durumdu. Ama yirminci yüzyıl başlarında kapitalizm bütün ülkelerde hakim olduğunda ve en yüksek aşamasına, yani emperyalizme ulaştığında. militarizm ve bürokrası İngiltere ve Amerika Birleşik Devletlerinde ortaya çıkmaya başladığında artık bu iki ülkede de iktidarın barışçı yoldan ele geçirilmesi imkânı ortadan kalktı. Lenin 1917 yılında Devlet ve Devrim adlı eserinde Marks'ın kıta Avrupasıyla sınırlı bu teze ilişkin sözlerinin artık geçerli olamayacağını ve gerek İngiltere'de, gerekse Amerika Birleşik Devletlerinde mevcut devlet cihazının parçalanmasının gerçek bir halk devriminin ön şartı haline geldiğini yazdı. Lenin 1918'de «Proletarya Devrimi ve Dönek Kautski» adlı eserinde bu meseleyi evrensel bir **kanun olarak ortaya koydu.** «Burjuva devlet cihazı

ABD saldırısına karşı mukavemet savaşı daha çok sürebilir. Halkımız, hayatından ve malından mülkünden yeni yeni fedakârlıklar yapmak zorunda kalabilir. Ne olursa olsun, ABD saldırganlarıyla nihai zafere kadar savaşmak azmimizi sağlam tutmalıyız.

Dağlarımız daima varolacak, nehirlerimiz daima varolacak,
daima varolacak halkımız;
Yenildiğinde Amerikan işgalcileri, on misli güzelini
kuracağız ülkemizin yeniden.

Önümüzdeki güçlükler ve sıkıntılar ne olursa olsun, halkımız nihai zaferden emindir. ABD emperyaistleri mutlaka pes etmek zorunda kalacaklardır. Anavatanımız mutlaka yeniden birleştirilecektir. Güney'deki ve Kuzey'deki yurttaşlarımız mutlaka aynı çatı altında birleştirilecektir. Küçük bir millet olan bizler, kahramanca mücadele yoluyla iki büyük emperyalizmi. Fransız ve Amerikan emperyalizmlerini yenilgiye uğratmış ve böylece dünya millî kurtuluş hareketine değerli bir katkıda bulunmuş olmak gibi eşsiz bir şeref kazanmış olacağız.

HO Şİ MİN
«Vasiyet»inden,
Hanoy, 10 Mayıs 1969

...rime ulaştı:

...DET MI?"

Komitesi'nin teorik organı olan Hok... Bu yazı birinci olarak modern reviz... ...uyor. İkinci olarak, modern revizyon... ...ıştıkları bazı tarihî olguları bir bir ...ist teoriyi doğruladığını ispatlıyor. ... 1963'e kadarki tecrübelerini özet... ...çin tamamını yayınlayamadığımız bu ...er özetleyerek yer yer önemli sonuç ...ıl Düzenin Ebesi» «Devrimin Barışç... ...ndaki bütün diğer ara başlıklar, oku...

zor yoluyla yıkılmadan ve onun yerine yenisi konulmadan proletarya devrimi imkânsızdır...» (7) dedi. Lenin, Kautski'nin «barışçı yoldan, yani demokratik bir biçimde geçiş gerçekleşebilir» yolundaki tezini eleştirirken bu tezin, devrimci şiddetin proletarya diktatörlüğü kavramının başlıca göstergesi olduğu gerçeğini okurlardan gizleme çabası ve şiddet yoluyla devrimin yerine barışçı yoldan devrimi koymayı hedef alan bir aldatmaca olduğunu açıkça belirtti. Lenin şöyle dedi: «Kautski kendisini zor yoluyla devrimden ayırmak ve ondan vazgeçtiğini liberal işçi siyasetinin saflarına yani burjuvazinin saflarına sığındığını gizlemek için bütün bu kıvırtmalara safsatalara ve tahriflere başvurmak zorundaydı. Bütün mesele bundan ibarettir.» (8)

★ Bütün Revizyonistlerin Özelliği : Proleterya Devrimini Reddetmek

Proletarya devrimini ve proletarya diktatörlüğünü boş lâftan ibaret kılmak için şiddet yoluyla devrimi reddetmek: işte Kautski'den modern revizyonistere kadar bütün reformcuların temel özelliği budur.

Reformcular, kapıtalist düzende ve burjuva devletinde o düzeni yıkmadan ve onun devlet cihazını parçalamadan tedrici bir reform yapılmasını isterler. Reformculara göre iktidarı ele geçirmek için devrimci mücadele anlamsızdır, reform ise her şeydir. Oysa reformculuğa bel bağlamak, devrimden vazgeçmek demektir. Devrim bir değişmedir; eski düzende en önemli ve en canalıcı olan şeyi yıkar: devrim, eski düzeni temkinli bir biçimde, yavaş yavaş ve tedricen yeniden inşa etmek ve bunu yaparken de eski düzeni elden geldiğince az hasara uğratmak demek değildir.

Devrimci savaş, halk yığınlarının savaşıdır. Resimde, Hindiçinide halk milislerinin tüfekle düşürdüğü bir ABD uçağı..

Reformculara bakılırsa, burjuva demokrasisinin özü ile proleter demokrasisinin özü arasında hiçbir fark yoktur kapitalist düzenden hızlı bir şekilde sosyalist düzene geçmek mümkün değildir ve evrim teorisine uygun olarak kapitalizm tedricen sosyalizme dönüşebilir. «Kapitalizmin barışçı yoldan sosyalizme dönüşmesi» aldatmacasını Tito grubu da savundu. Reformcular kapitalizmin kılına bile dokunmayı göze alamazlar; yalnızca kısmî reformlara başvururlar ve kitlelerin burjuvaziyi yıkmak üzere yaptığı devrimci hazırlıkları boşa çıkarmak amacıyla her türlü illegal çalışmadan uzak dururlar.

★ «Parlamenter Yol» Palavraları

Tıpkı yirminci yüzyıl başlarının revizyonizmi gibi modern revizyonizm de, özünde reformculuktur. Şimdi olduğu gibi geçmişte de revizyonistler burjuva parlamenter sisteme övgüler düzmek için büyük çaba göstermişlerdir. Sosyalizme «parlamenter yoldan geçişle ilgili bir sürü palavra sıkmışlardır.

Marks'ın dediği gibi aslında burjuva parlamenter sistemdeki demokratik haklar, üç ya da altı yılda bir halkı parlamentoda hakim sınıfların hangisinin «temsil edeceğini» ve ezeceğini tayin etme hakkından başka bir şey değildirler. Lenin şöyle demişti: «Amerika'dan İsviçre'ye Fransa'dan İngiltere'ye, Norveçe vb. kadar hangi parlamenter ülkeyi alırsanız alın bu ülkelerde devletin gerçek işleri perde arkasında yerine getirilir ve bakanlıklar, yüksek mahkemeler ve genel kurmaylar tarafından yürütülür. Parlamento; sırf 'sıradan halk'ı aldatma amacıyla yapılan konuşmalara hasredilir.» (9) Lenin burjuva demokrasisini, sığ, iğdiş edilmiş, düzmece ve aldatıcı bir demokrasi olarak zenginler için bir cennet, sömürülenler ve yoksullar içinse bir tuzak ve yutturmaca olarak tanımlamıştı. Modern revizyonistler Lenin tarafından çoktan tepeden tırnağa açığa çıkarılmış olan bu burjuva «yutturmaca»sını piyasaya sürerek «parlamenter yol» hayallerini yaymaya çalışıyorlar.

İktidarda olan burjuvazi, iktidarı hiçbir zaman gönüllü olarak işçi sınıfına bırakmamıştır. Komünist Enternasyonalin İkinci Kongresinin Temel Görevleri Üzerine Tezler»de Lenin şunu belirtmişti: militarizim ve emperyalizm şartlarında «kapitalistlerin sömürülen çoğunluğun isteğine barışçı yoldan eğdirilmesi ve sosyalizme barış içinde, reformcu yoldan geçme düşüncesi sadece aşırı dar kafalı sersemlik değil aynı zamanda işçilerin hepten aldatılması, kapitalist ücretli köleliğin şirin gösterilmesi ve gerçeğin örtbas edilmesidir.» «Ancak burjuvazinin zorla yıkılması mülkiyetine el konulması, parlamenter; adlî; askerî; bürokratik; idarî; beledî; vb. olmak üzere bütün burjuva devlet cihazının tepeden tırnağa yıkılması hattâ en tehlikeli ve iflah olmaz sömürücülerin topluca sürgün edilmesi ya da hapse atılmasıyla, direnmek ve kapitalist kölelik düzenini geri getirmek için kaçınılmaz olarak girişecekleri çabalara karşı mücadele etmek üzere onları sıkı gözetim altında tutmakla, ancak bu tedbirlerle bütün bir sömürücüler sınıfının gerçekten boyun eğmesi sağlanabilir.» (10)

★ Proletarya Partileri İçin Temel İlke

Bütün Komünist Partiler için temel ilke proletarya diktatörlüğünü kabul etmek ve onun gerçekleştirilmesi uğruna mücadele etmektir. Proleter devrimci hareketin süreci, son tahlilde (iktidarın ele geçirilmesinden önce) proletarya diktatörlüğü için hazırlıklar yapma ve (iktidarın ele geçirilmesinden sonra) bu diktatörlüğü yürürlüğe koyma sürecidir.

Proletarya, burjuva yönetimini yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için grevlerden gösterilerden; siyasî genel grevlerden tutun da en yüksek mücadele biçimi olan silâhlı ayaklanmalara kadar legal ve illegal; pariamento içi ve parlamento dışı bütün mücadele biçimlerini benimsemelidir. Devrimci hareket ne kadar ileri atılırsa, hakim burjuvazinin baskıları da o kadar azgınlaşır ve sınıf mücadelesi o kadar şiddetli ve amansız bir nitelik alır. «Devrim güçlü ve birleşik bir karşı - devrime yol açarak ilerler, yani düşmanı gittikçe daha aşırı savunma tedbirleri almaya zorlar ve böylelikle gittikçe daha güçlü saldırı yolları bulup çıkarır.» (11)

İktidardaki sömürücü sınıflara karşı amansız sınıf mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçi halk mutlaka silâh kullanmak zorundadır. Marks «eleştiri silâhının hiç şüphesiz silâhlı eleştirinin yerini tutamayacağını» ve maddî güçlerin mutlaka gene maddî güçler tarafından yıkılması gerektiğini söylemişti. Lenin, burjuvaziye karşı işçi sınıfı mücadelesinde «eleştiri silâhının yerine silâhlı eleştiriyi koymanın her zaman» mümkün olduğunu belirtmişti. Bu yüzdendir ki, Lenin, proletaryayı silâhlandırmanın ve burjuvaziyi silâhsızlandırmanın gerekli olduğuna, aksi takdirde sosyalizmin galebe çalmasının imkânsız olacağına işaret etmişti. «'Silâhsızlanma' sloganı» adlı yazısında Lenin şunu yazmıştı: «Sloganımız şu olmalıdır: burjuvaziyi altetmek mülksüzleştirmek ve silâhsızlandırmak amacıyla proletaryayı silâhlandırmak.» «Silâh kullanmayı öğrenmeye ve silâh elde etmeye çaba göstermeyen bir ezilen sınıf, köle muamelesi görmeye lâyıktır. »(12) Çünkü her sınıflı toplumda hakim sınıfların silâhı vardır ve iktidardaki burjuvazi bu silâhı işçi sınıfını ezmek için kullanır. Dolayısıyla, işçi sınıfının, kendisini ezenleri altetmek ve kurtuluşunu sağlamak için silâha sarılmaktan başka çaresi yoktur. Lenin aynı zamanda şöyle demişti: «Proletarya, ancak burjuvaziyi silâhsızlandırdıktan sonra. dünya çapında tarihî görevine ihanet etmeksizin bütün silâhları hurda yığınının arasına atabilecektir; proletarya bunu mutlaka yapacaktır, ama ancak bu şart yerine getirildikten sonra, asla daha önce değil.» (13)

DEVRİMİN BARIŞÇI YOLDAN GELİŞME İHTİMALİ

Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesi'nin yazısı; bundan sonra, yenilgiye uğrayan ayaklanmaları fırsat bilip «silâha sarılmamalıydılar» feryadını basan Menşevik silâhlı ayaklanma düşmanlarını eleştiriyor. Daha sonra, «Devrimin Barışçı Yoldan Gelişme İhtimali» başlığını taşıyan ikinci bölümde, revizyonistlerin bazı tahrifatlarını ele alıyor. Revizyonistler Marks'ın 1972'de Amsterdam daki bir mitingde yaptığı bir konuşmayı, Lenin'in Rusya'da 1917 yılının Şubat ve Temmuz ayları arasında varolan duruma ilişkin tahlillerini, 1919 da Macaristanda ortaya çıkan durumu, İkinci Dünya Savaşı sonrasında bazı Doğu Avrupa ülkelerinde iktidarın ele geçiriliş biçimini ve yine İkinci Dünya Savaşı sonrasında bazı ülkelerin siyasî bağımsızlığa kavuşma tarzlarını söz konusu ediyorlar. Bunların hepsinin «barışçı geçiş»e örnek teşkil ettiğini iddia ediyorlar. Ve buradan giderek, «barışçı geçiş»i «evrensel bir ihtimal» gibi göstermeye çabalıyorlar. Vietnam İşçi Partisi, söz konusu beş olguyu ayrıntılı olarak tahlil ediyor. Ve şunları gösteriyor: 1) Marks, barışçı geçış ihtimaline sadece henüz emperyalizm aşamasına ulaşmamış ve militarist - bürokratik bir devlet cihazı oluşturmamış bulunan ABD ve İngiltere için işaret ediyordu. 2) Lenin, 1917 yazında, Sovyetlerin ve işçi sınıfının maddî, silâhlı gücüne dayanarak devrimin barış içinde tamamlanabileceğini söylüyordu. 3) Macaristan'da 1919'da barışçı yoldan kurulan Bela Kun iktidarı hâkim sınıflara şiddet uygulamadığı için, kısa zamanda toparlanan gericiler tarafından kanla boğuldu. 4) İkinci Dünya Savaşından sonra bazı Doğu Avrupa ülkelerinde halk demokrasilerinin kurulması, Sovyet ordusunun Nazi işgalcilerini yenilgiye uğratması ve onların kurdukları kukla rejimleri şiddet yoluyla yıkması sayesinde mümkün oldu. Dolayısıyla bu örneklerin hiç biri, revizyonistlerin iddialarını doğrulamamaktadır. Bazı ülkelerin siyasî bağımsızlıklıklarına barışçı yoldan kavuşmaları hakkında ise, Vietnam İşçi Partisi şunları söylüyor:

★ «Tek Bir Örnek Bulunamaz»

Millî kurtuluş hareketi karşı konulmaz bir dalga gibi ilerleyerek güç topluyor, bütün milletler uyanıyor ve kendi kaderlerini kendileri tâyin etmek üzere kararlılıkla savaşıyorlar. Böyle bir durumla karşılaşan emperyalizm, şu iki şıktan birini seçmeye zorlanıyor:

1. Sonuna kadar inatla diretmek ve en sonunda sömürgelerden kovulmak; bunun sonucunda, tam bağımsızlıklarına kavuşan sömürge ülkeler sosyalizm yolunu tutacaklardır;

2. Siyasî bağımsızlığı yerli burjuvaziye teslim etmek ve böylelikle sömürgelerdeki iktisadî çıkarlarını korumak ve eski sömürge ülkeleri kapitalizmin sınırları içersinde tutmak.

Birçok emperyalist ülke «akıllılık ederek» bu ikinci şıkkı seçmiştir ve bazı eski sömürge ülkelerin siyasî bağımsızlıklarını barışçı yollardan elde edebilmiş olmalarının nedeni de budur. Fakat birçok ülkenin önünde, siyasî bağımsızlıklarına kavuşmalarıyla tam bağımsızlığı elde etmeleri ve sonra da sosyalizme geçmeleri arasında çok uzun bir yol vardır.

Bazı kimseler, «barışçı geçiş teori»lerini haklı göstermek için, bazı ülkelerin bağımsızlıklarını barışçı yollardan kazandıklarını ileri sürmektedirler. Ama bu baştan aşağı yanlıştır, çünkü bu ülkeler bağımsızlık elde edildikten sonra kapitalizmin sınırları içersinde kalmaktadırlar ve bu yüzden de, «sosyalizme barış içinde geçiş»i gerçekleştirdikleri asla söylenemez.

Dünya işçi sınıfının devrimci mücadele tarihinde bugüne kadar sosyalizme barış içinde geçişin tek bir «örneğine» rastlanmamıştır. Ne kadar aranırsa aransın, böyle bir «örnek» bulunamaz.

(Devamı 11. sayfada)

... Onlar Güney Vietnam'daki saldırı savaşlarını şiddetlendirmek için 500.000 asker, 1 milyon ve hattâ daha fazla asker yollayabilirler. Kuzey Vietnam'ın bombalanmasını şiddetlendirmek için binlerce uçak seferber edebilirler. Ama onlar kahraman Vietnam halkının ABD saldırısına karşı ve milletin kurtarılması uğrunda çelikten mücadele azmini hiçbir zaman kıramayacaklar. Onlar zalimleştikçe, işledikleri cinayetler de o kadar ağırlaşacaktır. Savaş daha beş, on, yirmi yıl veya daha da uzun sürebilir; Hanoy, Hayfong ve diğer şehirler ve kuruluşlar harap edilebilir, fakat Vietnam halkı sindirilemez! Bağımsızlık ve hürriyetten daha değerli olan bir şey yoktur. Zafer günü geldiğinde, halkımız yurdumuzu daha güzel daha mükemmel olarak yeniden inşa edecektir.

HO Şİ MİN

Mao Zedung

Dünya halkları birleşin, Amerikan saldırganlarını ve tüm uşaklarını altedin!

(20 Mayıs 1970)

Bütün dünyada Amerikan emperyalizmine karşı mücadelede yeni bir atılım gelişiyor. İkinci Dünya Savaşından bu yana Amerikan emperyalizmi ve takipçileri durmadan saldırı savaşlarına girişiyorlar ve çeşitli ülkelerin halkları sadırganları altetmek için durmaksızın devrimci savaşlar veriyorlar. Yeni bir dünya savaşı tehlikesi halâ mevcuttur. Ve bütün ülkelerin halkları buna hazırlıklı olmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım, devrimdir.

Vietnam'da ve Laos'ta başarı kazanamayan Amerikan saldırganları, alçakça Lon Nol - Sirik Matak kliğinin gerici darbesini tezgâhladılar, utanmadan Kamboçya'yı istilâ etmek için asker yolladılar ve Kuzey Vietnam'ı yeniden bombalamaya başladılar. Bütün bunlar üç Hindiçini halkının güçlü direnişine yol açtı. Amerikan emperyalizmine ve uşaklarına karşı mücadelede Kamboçya Devlet Başkanı Samdeç Norodom Sihanuk'un gösterdiği mücadeleci ruhu hararetle destekliyorum. Hindiçini Halkları Zirve Konferansı Ortak Bildirisi'ni hararetle destekliyorum. Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'nin önderliğindeki Kraliyet Millî Birlik Hükümeti'nin kuruluşunu hararetle destekliyorum. Aralarındaki birliği güçlendirerek, birbirlerini destekleyerek ve uzun süreli bir halk savaşını yürüterek üç Hindiçini halkı hiç şüphesiz bütün güçlükleri yenecek ve tam bir zafer kazanacaktır. —

Amerikan emperyalizmi bir yandan başka ülkelerdeki halkları katlederken, öte yandan da kendi ülkesindeki beyaz ve zenci halkı boğazlamaktadır. Nikson'un faşist zulmü ABD'deki devrimci kitle hareketinin büyüyen ateşini tutuşturmuştur. Çin halkı Amerikan halkının devrimci mücadelesini vargücüyle destekler. Yiğit bir mücadele veren Amerikan halkının sonunda zafer kazanacağına ve ABD'deki faşist yönetimin mutlaka devrileceğine inanıyorum.

Nikson hükümeti, yurt içinde tam bir kargaşa ve yurt dışında tam bir tecrit içinde, iç ve dış güçlüklerle karşı karşıyadır. Amerika'nın Kamboçya saldırısına karşı yürütülen kitle hareketi bütün dünyaya yayılmıştır. Kuruluşundan itibaren on günden az bir süre içinde, Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümetini yirmiye yakın ülke tanıdı. Vietnam, Laos, ve Kamboçya halklarının Amerikan saldırısına karşı ve millî kurtuluş için yürüttüğü direnme savaşında durum gitgide iyileşmektedir. Güneydoğu Asya ülkeleri halklarının devrimci silâhlı mücadeleleri; Kore, Japonya ve öteki Asya ülkeleri halklarının, Amerikan ve Japon gericileri tarafından canlandırılan Japon militarizmine karşı mücadeleleri; Filistin ve öteki Arap halklarının Amerikan ve İsrail saldırganlarına karşı mücadeleleri; Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının millî kurtuluş mücadeleleri ve Kuzey Amerika, Avrupa ve Okyanusya halklarının devrimci mücadeleleri büyük bir hızla gelişmektedir. Çin halkı, üç Hindiçini halkının ve dünyanın öteki ülkelerindeki halkların Amerikan emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı verdiği mücadeleri vargücüyle destekler.

Dev bir canavar gibi gözüken Amerikan emperyalizmi, aslında ölüm döşeğinde debelenen kâğıttan bir kaplandır. Bugünün dünyasında gerçekte kim kimden korkuyor? Vietnam halkı, Laos halkı, Kamboçya halkı, Filistin halkı, Arap halkı ve bütün dünya halkları Amerikan emperyalizminden korkmuyorlar; Amerikan emperyalizmi dünya halklarından korkuyor. Yaprak kımıldasa Amerikan emperyalizminin ödü kopuyor. Sayısız olgu gösteriyor, ki, haklı bir dava en geniş desteği bulurken, haksız bir dava pek az destek sağlıyabiliyor. Zayıf bir ulus güçlü bir ulusu, küçük bir ulus büyük bir ulusu altedebilir. Küçük bir ülkenin halkının mücadeleye girmeye, silâha sarılmaya ve ülkesinin kaderini kendi ellerine almaya cesaret etmesi, büyük bir ülkenin saldırısını defetmeye elbette yeter. Bu, bir tarih kanunudur.

— Dünya halkları birleşin, Amerikan saldırganlarını ve tüm uşaklarını altedin!

Kamboçya Kraliyet Millî Birlik Hükümeti başbakan yardımcısı ve Millî Savunma Bakanı, aynı zamanda Kamboçya Millî Kurtuluş Halk Silâhlı Kuvvetleri Başkomutanı ve 24.25 Şubat 1975'de toplanan Kamboçya İkinci Millî Kongresi başkanı olan KİYÖ SAMFAN, 2 Nisan 1974'de Pekin'den MAO ZEDUNG ile.

Halk savaşının Vietnam'daki büyük zaferi kutlu olsun!

(Baştarafı 3. sayfada)

rı, meydanlarda toplanan onbinler, yüzbinlerle kitlelerin sloganı oldu.

Vietnam'ın kurtuluşu, uzun yıllardan beri bütün dünya halklarının ortak özlemiydi. Bu özlem, bütün dünya halklarını tek bir yürekte birleştirdi. Bu sebeple Vietnam halkının zaferi, bütün dünya halklarının da zaferi ve bayramıdır.

Vietnam halkına bağımsızlık ve demokrasiyi sağlamlaştırmada ve anayurtlarını birleştirmede yeni zaferler diliyoruz

Şimdi Vietnam halkının tarihinde yeni bir çağ açılıyor. Güney Vietnam Geçici Devrim Hükümeti, «bağımsız, demokratik, barışçı, tarafsız ve müreffeh» bir Güney Vietnam'ın kuruluşu için mücadele etmek ve anayurdun birleşmesini gerçekleştirmek yolundaki programını uygulayacağını yeniden açıkladı. Güney Vietnam halkı uzun yıllar yiğitçe savaşarak bağımsızlık ve hürriyetini kazandı. Bütün dünya halkları, ona hayranlık duyuyor ve yüksek takdir hisleri besliyor. Ne mutlu onlara ki, tek bir yabancı üs ve askerin bulunmadığı, emperyalist bloklara bağlı olmayan, dünya halklarının dostu olan bağımsız ve özgür bir yurtları var. Ne mutlu Vietnam emekçilerine ki, ülkelerinin kaderini bütünüyle kendi ellerine aldılar ve kendilerine müreffeh bir yurt inşa edecekler. Onlar, kazandıkları bütün bu büyük zaferlere rağmen, bir çırpıda iki devrim yapmayı akıllarına getirmiyorlar. Bağımsızlık ve demokrasiyi sağlamlaştırmayı, anayurtlarını birleştirip, «bağımsız, birleşmiş ve demokratik Vietnam»'ı gerçekleştirmeyi önlerindeki hedef olarak açıklıyorlar. Onların devrimci çizgide ısrar ederek kazandığı zaferlerin, anayurdun birleştirilmesi ve sosyalizmin inşası mücadelesinde de devam edeceğine yürekten inanıyoruz. Vietnam devrimcilerinin izlediği bu devrimci tutuma bakarak, bizdeki revizyonistlerin bir çırpıda hem de parlamenter yoldan, iki tane devrim yapma yalanlarından bir kat daha nefret ediyoruz.

Aramızda sınırlar ve sıradağlar olsa da ABD emperyalizmini ağır bir yenilgiye uğratan Vietnam halkının zaferini kendi halkımızın da zaferi olarak görüyor ve onların büyük sevincine bütün yüreğimizle katılıyoruz.

Vietnam halkının anayurdu birleştirme davasında da büyük zaferler kazanacağına gene bütün yüreğimizle inanıyoruz.

Kurtuluş günlerinde, Vietnam halkının önderi büyük devrimci Ho Şi Min'i saygıyla anıyoruz.

Halk savaşının Vietnam'daki büyük zaferini selâmlıyoruz.

Bağımsız ve demokratik Güney Vietnam'ı en içten duygularla selâmlıyoruz.

Emekçi Vietnam halkını ve onun kurtuluşuna önderlik eden proleter devrimci önderlerini, devrimci dayanışma ve enternasyonal kardeşlik duygularıyla kutluyoruz.

Proleter Enternasyonalizmi ve revizyonist ihanet

1 Mayıs Enternasyonal dayanışma günü, bu yıl Kamboçya ve Vietnam halklarının zaferlerinin üstüne geldi. Türkiye proleter devrimcileri, Hindiçini halklarının kurtuluş mücadelesini başından itibaren desteklediler ve revizyonizmin bu konudaki ihanetiyle de mücadele ettiler.

Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'nin 1971 Yılında Proleter Devrimci Aydınlık'a Yolladığı Mektup

Bu sayfada klişesini yayınladığımız faşist saldırı, 5 Şubat 1971 tarihinde Son Havadis gazetesinde yayınlanmıştı. Son Havadis gazetesi, Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'nin Paris temsilciliğinden Proleter Devrimci Aydınlık dergisine postayla gelen bir dayanışma mektubunu her zamanki gibi MİT'ten sağlamış ve saldırısına konu etmişti. 1. sayfasında «Komünist Çin'den Talimat Alanları Açıklıyoruz» diye manşet atan gazete, Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'ni «halen Kızıl Çin'e sığınmış bulunan Prens Sihanuk'un kişiliği arkasına gizlenmiş, komünist bir cephe teşekkülü» olarak göstermeye çalışıyordu. KMBC'nin, Paris temsilciliği aracılığıyla «Çin hattına bağlı Komünistleri finanse ve organize ettiğini» iddia ediyordu. Dünya halkları arasındaki devrimci dayanışmanın bir ifadesi olan, Kamboçya Millî Birleşik Cephesi mektubunu yayınlamaya cesaret edemeyen Son Havadis, sadece postadan çalınan mektupta «teşkilâtınızın sağlayacağı dayanışmaya güvenerek çok duygulandık» dendiğini öne sürüyordu.

Son Havadis'in aynı sayısının 1. sayfası, Amerikan uçaklarının desteklediği kukla Güney Vietnam birliklerinin Kamboçya'ya tecavüzü haberini sevinç içinde veriyor, bu birliklerin «Kamboçya'daki Kuzey Vietnam ve Vietkong yuvalarını tahrip edeceğini» söylüyordu.

Gericilerin Saldırısı ve Proleter Enternasyonalizmi

Faşizmin ülkemizdeki proleter devrimci mücadeleye yönelttiği saldırılar boşa çıktı. Aynı şekilde, emperyalist efendilerinin Hindiçini'deki bütün çabaları boşa çıktı. Kendi güçlerine dayanan Kamboçya ve Vietnam halkları, gerçekten kökü dışarda olan Son Havadis paralelindeki işbirlikçileri ülkelerinde yere vurdular. Ve aynı Son Havadis gazetesinin savunduğu bugünkü faşist cephe iktidarı, o zaman Proleter Devrimci AYDINLIK dergisine dayanışma mektubu yollayan Kamboçya Millî Birleşik Cephesinin hükümetini tanımak zorunda kaldı.

Proleter Devrimci AYDINLIK, 16 Şubat 1971 tarihli 30 sayısında, Son Havadis aracılığıyla MİT'in düzenlediği saldırıya şu cevabı veriyordu:

!Bütün dünyada emperyalistler ve gericiler, 'anti-komünizm' propagandasına sarılarak, halkların devrimci mücadelesini bastırmak isterler. Yurdumuzda da proleter devrimci mücadeleye başından beri daima 'kökü dışarda' ithamı ile saldırılmıştır. Emperyalizm, milliyet

5 Şubat 1975 tarihli Son Havadis'in yayını.

çi fikirleri körükleyerek halkımızın mücadelesini, dünya halklarının mücadelesinden koparmak istemektedir. Bu sebeple, gerek emperyalizm, gerekse revizyonizm proleter enternasyonalizmine saldırmaktadır. Son Havadis 'Komünist Çin'den talimat alanları açıklıyoruz' diyor. Revizyonistler ise, 'Pekin ağzıyla konuşuyorlar' diye bas bas bağırıyorlar.

«Biz, halkımızın kurtuluşu için, Marks, Engels, Lenin Stalin ve Mao Zedung'un devrimci fikirlerini savunmada sonuna kadar kararlıyız. Mücadelemiz, Türkiye işçi ve köylülerinin devrimci mücadelesidir. Bu mücadele, dünya halklarının emperyalizme karşı devrimci mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Devrim, halkımızın eseri olacaktır. Tek güvendiğimiz güç, devrimci halk yığınlarıdır. Hiç bir emperyalist saldırı ve gerici propaganda, halkımızın devrim yolunda bütün dünya halklarıyla, bütün ülkelerin işçileriyle ve dünya sosyalizmiyle omuz omuza savaşmasını önleyemeyecektir. Bunu her zaman açıklıkla savunduk ve Amerikancı iktidar MİT'iyle, gerici propaganda araçlarıyla, baskı ve zulüm kuvvetleriyle ne kadar saldırırsa saldırsın, proleter enternasyonalizmini bundan sonra da savunacağız. Elbette ABD emperyalizmine karşı çarpışan kahraman Hindi-Çini halklarının yanında yer alacağız. Elbette Kamboçya'nın kahraman Halk Silâhlı Kuvvetlerini destekleyeceğiz. Kamboçya Millî Birleşik Cephesi'nin dergimize yolladığı mektup, bizim için bir kıvanç kaynağıdır.

«Son Havadis gibi gerici gazeteler, bütün dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalistlerine uşaklık ediyor ve onlardan besleniyor. Biz, Türkiye'nin proleter devrimcileri, halkımızın kurtuluşu için her türlü zulme ve sömürüye karşı dünya halklarının safında yer alıyoruz.

«Çağımızda Mao Zedung'un devraldığı, savunduğu ve geliştirdiği Marksizm bayrağı altında, eski dünyayı yerle bir edip yenisini kuracak olan muazzam devrimci güç doğuyor. Bu, birbirlerine eşit ve kardeşçe bağlı olan dünya halklarının ABD emperyalizmine ve bütün ülkelerin gericilerine karşı ortak cephesidir. Her ülkedeki zalimler bundan korkuyor, Revizyonistler bundan telaşa düşüyor.»

Proleter Enternasyonalizmini Savunmak Revizyonist İhanetle Mücadeleden Ayrılamaz

İşte TSİP revizyonistlerinin «Uluslararası prokakasyon çizgileri» diye alçakça saldırdıkları, proleter enternasyonalizminin çizgisi budur. Bu çizgi, dünyanın dört bir yerinde revizyonist ihaneti yere vura vura halkların devrim mücadelelerine önderlik ediyor ve proletaryenin bayrağını yüksek tutuyor.

Revizyonistler ise, dünyanın her yerinde karşı - devrimin ihanet cephesinde yer alıyor ve halkların devrim mücadelelerini «provakasyon» damgası ile karalıyor. Sovyet revizyonistleri, Hindiçini Halkları Zirve Konferansı'nın adını dahi ağızlarına almadılar ve almıyorlar. 1970 yılında yapılan bu konferans, Sovyet revizyonistlerini telâşa düşürdü. Sovyet basınında «Çin'in körüklediği maceracılığın» Güneydoğu Asya'ya da yayılma eğilimi gösterdiğinden endişeyle söz eden Hindiçini halklarının millî kurtuluş mücadelelerini «Çinin Güneydoğu Asya'daki yayılma emelleri» diye gösteren Kamboçya halkının mücadelesini ise «maceracılık» ve «provokasyon» olarak lekeleyen yazılar çıkmaya başladı. (Bu yazılardan bir tanesi proleter Devrimci Aydınlık dergisinin Temmuz 1970 tarihli 21. sayısında aynen yayınlandı. Ukraintsev adındaki bir Sovyet ideologu, bu yazıda Güney ve Güneydoğu Asya'daki silâhlı millî kurtuluş mücadelelerinin «Çinli ajanlar tarafından kışkırtılan provokasyon, bölücülük ve yıkıcılık çabaları» olduğunu önerüyordu.)

Sovyet revizyonistleri bununla da kalmadılar. Prag'da öğrenim yapan Kamboçyalı yurtsever öğrenciler Kamboçya elçiliğini işgal edip Kamboçya Millî Birleşik Cephesine katıldıklarını ilân ettiklerinde, Sovyet talimatıyla hareket eden Çek revizyonistleri derhal elçilik binasını kordon altına aldılar. Kamboçyalı yurtseverlerin dış dünyayla temasını kestiler... Onlara yiyecek götürmek isteyen Çin ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti diplomatlarını engelediler. Sihanuk'un 16 ve 23 Ağustos tarihli iki protestosuna rağmen tutumlarını sürdürdüler. (Proleter Devrimci Aydınlık Dergisi, 24. sayısında bu ihaneti de teşhir etti.)

Sovyet revizyonistleri daha sonra Kamboçya'da millî Kurtuluş mücadelesini bastırmak için daha da karanlık tertiplere giriştiler. Pnom Pen rejimini sözümona «ilerici» gösterip ona meşruiyet kazandırmak amacıyla, Amerika'nın ve CİA ajanlarının da yardımıyla Pnom Pen'de legal bir sahte «Komünist» Partisi kurmaya kalkıştılar (Bu sayfadaki 24 Nisan tarihli Sinhua yorumunda sözü edilen «üçüncü kuvvet» Etraflı bilgi için bakınız Le Monde Diplomatique Mayıs 1972) Bu tertip bütün Hindiçini'de tepkiyle karşılandı ve bir Kamboçya - Vietnam Demokratik Cumhuriyeti ortak bildirisi, bazı büyük devletlerin Hindiçini işlerine karışma çabalarını mahkum etti.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: Lenin ve Stalin'in proletarya diktatörlüğünü yıkan yeni çarlar «proleter enternasyonalizmi»ni de kendi hegemonya emellerine alet etmektedirler. Revizyonistlerin bayrağında, Lenin'in «Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin» şiarı değil, tam tersi: «Bütün ülkelerin işçileri ve Dünya halkları birbirinizi boğazlayın» yazılıdır.

Türkiye'deki revizyonistler de aynı şiarın takipçisi olduklarını Kıbrıs harekatı sırasında ispat etti. Onlar, savaş boruları öter ötmez, saldırı savaşına girişen ABD işbirlikçisi burjuvazinin safında yerlerini aldılar ve işgale alkış tuttular. TSİP revizyonistleri Kitle gazetesinin başlığına «Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!» diye yazıyor, fakat bunun tam tersini uyguluyorlar. Onlar, devrimci şiarları kendi işgalci ve emperyalist yardakçısı tutumlarını gizlemek için kullanıyorlar.

Proleter enternasyonalizmini savunmak, revizyonist ihanetle mücadeleden hiç bir zaman ayrılamaz.

1 Mayıs günü, bu devrimci görevin yerine getirilmesinde yeni bir çağrı olmalıdır.

İşte Vesikalar Komünist Çin'den talimat alanları açıklıyoruz

proleter devrimci AYDINLIK ÜÇÜNCÜ YIL KASIM 1970 25

SÓ O TRABALHO COMUNISTA PODE CONDUZIR Á RECONSTRUÇÃO DO PARTIDO (I)

le prolétaire

Türkiye'deki bir dergi K. Çin'e bağlı ajanlar ile işbirliği yapıyor

"Proleter Devrimci Aydınlık" isimli dergi, memleketimizde Mao ve Kızıl Çin'e bağlı olanları belgeliyor

Sinhua Ajansının yorumu:

"Yarı Küfür, Yarı Mersiye"

(24 Nisan 1975 tarihli Pekin Radyosu Türkçe yayınından özetlenmiştir.)

Kamboçya halkının millî kurtuluş zaferi üzerine, Sovyetlerin TASS ajansı 17 Nisan günü bir açıklamada bulundu. Sovyet ajansına göre, «beş yıldır süren kardeş katliamı sona ermiş olmaktadır.»

Sosyal - emperyalistler, milli kurtuluş için savaşan Kamboçya'lı yurtseverlerle, satılık Lon Nol kliğini «kardeş» ilan ediyor. Bu suretle onlar devrimci Kamboçya halkına küfretmektedirler. Esasen Sosyal emperyalistler, başından beri Kamboçya halkının mücadelesine karşı çıkmakta ve bu mücadeleyi baltalamakta idiler. Kremlindeki yeni Çarlar, Kamboçya halkı zafere ilerlerken, Birleşmiş Milletlerde «Kamboçya'daki gerginliği yumuşatmak için bir Cenevre konferansı toplanmasını» öneriyorlardı. Lon Nol kliği yıkılırken, onu kurtarmak için «barışçı çözüm yolu bulunmasının» reklamını yapıyorlardı. Maksatları, devrimin ilerleyişini durdurmak ve Lon Nol'ün faşist saltanatını devam ettirmekti.

Sovyetlerin Pravda, İzvestiya ve Krasnaya Svezda gazeteleri, sürekli olarak Kamboçya halkının mücadelesini «bölgede kargaşalığa yol açtığı» iddiasıyla karaladılar ve Kamboçya'da «topların susturulmasını» istediler. Bu arada gizli dalevereler çevirmekten de geri kalmıyorlardı. Sosyal - emperyalistler, Kamboçya Milli Birleşik Cephesini parçalamak için ellerinden gelen her teşebbüsü yaptılar. Böylece savaşı durduracaklarını sanıyorlardı. Bütün bu parçalama çabalarını Lon Nol'ün himayesi altında Pnom Pen'deki elçilikleri vasıtasıyla yürütüyorlardı. Etraflarında bir avuç Komünizm düşmanı ve Lon Nol uşağını toplayarak sözümona üçüncü bir kuvvet yaratmaya çalıştılar. Onlar, bu üçüncü kuvvetleri sayesinde Lon Nol'le bir koalisyon hükümeti kurma çabası içindeydiler ve savaşı bu suretle durduracaklarını sanıyorlardı. Fakat bütün plânları boşa çıktı.

Kamboç halkı ABD emperyalistlerini yenilgiye uğrattı ve böylece sosyal - emperyalistlerin kurtuluş mücadelesini baltalama umutları da suya düştü. Satılık Lon Nol kliğini iki süper devlet yıkılmaktan kurtaramadılar.

Ve şimdi sosyal - emperyalistler Kamboç halkının zaferi karşısında yarı küfür, yarı mersiye açıklamalarda bulunuyorlar. «Kardeş katliamının son bulduğunu» söylüyorlar. Gerçi Lon Nol kliği Moskova'daki yeni çarların kardeşiydi, fakat bu satılık hainler, Kamboçya halkının kardeşi değil düşmanıydı.

Sosyal emperyalistler, satılık Lon Nol kliğinin arkasından kardeş kanı edebiyatı yaparak mersiye düzüyorlar. Onlar, Lon Nol'ün cesedi başında ağlayıp dursunlar, Kamboçya halkı yeni zaferlere doğru dev adımlarla ilerleyecektir.

Demir - Döküm işçileri yeni mücadelelere hazırlanıyor

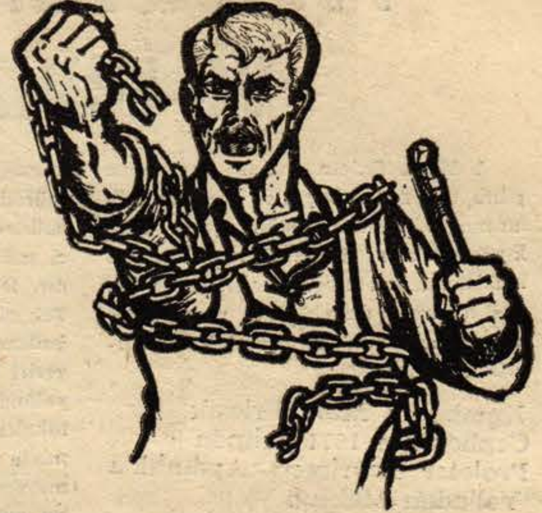

Demir - Döküm işçilerinin patrona ve uşaklarına karşı mücadelesi son aylarda şiddetlenmektedir. 2500 işçinin çalıştığı fabrika, Vehbi Koç'a aittir. İşçiler yıllardır mücadele ederek elde ettikleri haklarını kaybetmemek için, sarı Otomobil - İş Sendikasının tertiplerini boşa çıkardılar ve aralarındaki birliği korudular.

İŞÇİLER, PATRON UŞAKLARINI DÖVEREK FABRİKADAN ATTILAR

Demir - Döküm patronları, işçileri bölmek için son zamanlarda faaliyetlerini arttırdılar. Onlar, baş temsilci Ali Koçak ve birkaç adamını satın alarak fabrikaya Otomobil - İş Sendikasını sokmaya çalıştılar. Ali Koçak, önceleri işçilerin safında yer aldığı için onların güvenini kazanmış ve baş temsilci seçilmişti. Fakat daha sonra patrona yaranmak için şahsi kamyonunu bile fabrikanın emrine verdi. İşçilere ihanet ederek patronların hesabına çalışmaya başladı.

Ali Koçak, etrafına topladığı bir grup adamla son aylarda Otomobil - İş Sendikası hesabına işçiler arasında çeşitli dedikodular yaymaya, onların birbirlerine olan güvenlerini sarsmaya ve morallerini bozmaya girişti. Bunlar, Kürt ve Türk işçileri, Alevi ve Sünnileri birbirine düşürmek için uğraştılar. Yoğun bir komünizm aleyhtarlığı propagandası yürüttüler. Böylece devrimci işçileri diğer işçilerden tecrit etmeye çalıştılar.

Ancak, patronun ve satılık adamlarının bütün bu çabaları sonuç vermedi. İşçiler temsilci seçimlerinde ilerici gruba mensup arkadaşlarını seçerek Ali Koçak ve tayfasına ilk dersi verdiler. Fakat bunlar daha da ileri giderek işçilere saldırmaya yeltendiler. Sabrı taşan işçiler, patron uşaklarına hak ettikleri cevabı verdiler ve onları fabrikadan attılar.

Ali Koçak'ın adamları, patronun ve polisin yardımlarıyla bir kaç kere daha fabrikaya girmeye teşebbüs ettiler. Fakat her seferinde işçilerden dayağı yiyerek kaçmak zorunda kaldılar.

MADEN-İŞ, İŞÇİLERDEN KOPUYOR

Demir - Döküm'ün kodaman patronları, bir yandan adamlarını işçilerin üzerlerine saldırtırken, diğer yandan da 105 kişiyi işten atarak bütün işçilere gözdağı vermek istediler. İşçiler 105 arkadaşlarının işten atılmasını tepkiyle karşıladılar. Fabrikada yeni bir direniş havası esmeye başladı. İşçiler durumu Maden - İş'e bildirdiler. Sendika yöneticileri önce, «Sakin olun, hallederiz; şimdi Sıkıyönetim var» diyerek işçileri yatıştırmaya çalıştılar. İşçilerin ısrarı üzerine bir toplantı düzenlendi. Toplantıyı bir işçi şöyle anlatıyor:

«Toplantıya topyekün katıldık. Söz alan arkadaşlar, direnmek gerektiğini belirttiler. Hepimiz, bu direnişe katılacağımıza şerefimiz ve namusumuz üzerine yemin ettik. Hattâ Otomobil - İş'e kayıt yaptıran bazı arkadaşlar bile, kendilerinin aldatıldığını, baskı altına alındıklarını söylediler. Direnişe katılacaklarını açıkladılar.

«Bazı arkadaşlarımız da, Maden - İş yöneticilerini, özellikle Şinasi Kaya'yı eleştirdiler. İşçiye samimi davranmadıklarını, oyalandıklarını, patrona ve uşaklarına karşı pasif kaldıklarını söylediler. Toplantı, ne yapılacağı belli olmadan dağıldı.»

Maden - İş, bu son tutumuyla işçiden daha da kopmuş, tabanda haklı olarak geniş bir memnuniyetsizlik ortaya çıkmıştır. Bugün patron uşağı Otomobil - İş Sendikasının Demir - Döküm'de faaliyet gösterebilme cesareti de buradan gelmektedir.

Maden - İş, işçi sınıfının sarı sendikalara karşı yürüttüğü mücadelelerin ürünüdür ve bu mücadeleler sayesinde gelişebilmiştir. İşçiler, patronların ve polisin her türlü saldırısına fedakârca göğüs gererek bu sendikayı güçlendirmişlerdir.

Fakat sendika büyüdükçe yöneticiler işçiye daha da sırt çevirmeye başlamışlardır. Demir - Döküm işçilerinin de Maden-İş'e karşı duydukları memnuniyetsizliğin sebebi budur.

İşçiler, 12 Mart faşist diktatörlüğü altında dahi grev başlattıklarında, Maden-İş yöneticilerinin çeşitli engellemeleriyle karşılaşmışlardır. 1972 yılındaki bu grevde sendikacılar grevi durdurmak için korku ve tereddüt yaymışlardır. Maden - İş yöneticileri o zaman «Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmayalım» diyerek işçilerin, patronun verdiğiyle yetinmelerini tavsiye ettiler. Hattâ Şinasi Kaya grevi durdurmak için işçilere açıkça yalan söyledi. Bu durumu bir işçi arkadaş şöyle anlatmaktadır:

«Biz, kıdem tazminatının en az bir ay olmasını istiyorduk, ve bunda direniyorduk. Şinasi Kaya, bu hususu işverene kabul ettirdiğini, eğer işveren atarsa otuz gün, işçi kendi arzusuyla çıkarsa üç hafta üzerinden tazminat ödeneceğini açıkladı. Biz de inandık ve sevindik. Fakat bunun toplu sözleşmeye aslında 15 gün üzerinden yazıldığını, 105 arkadaşın işten atılmasıyla öğrendik.»

Maden - İş yöneticileri, birçok yerde olduğu gibi Demir - Döküm'de de işçilerin devrimci yayınları okumalarını ve devrimci örgütlerde yer almalarını engellemeye çalışmaktadır. Bütün bunlar işçilerde sendikaya karşı duyulan güvensizliği arttırmaktadır.

DEMİR - DÖKÜM İŞÇİLERİ: HALKIMIZIN CESARET VE UMUT KAYNAĞI

Demir - Döküm işçileri, Ali Koçak ve adamlarını fabrikadan atmakla, işçi sınıfımızı bölmeye çalışanların nasıl cezalandırılacağını gösterdiler. Onlar, patron uşaklarına karşı amansızca davrandılar.

Çünkü Demir - Döküm işçilerinin en değerli varlıkları, patronlara ve bütün işçi düşmanlarına karşı yıllardır çetin mücadeleler içinde sağladıkları birliktir. Onlar 1969'dan beri patronlara ve gerici iktidarlara karşı gösterdikleri kararlı mücadele ruhuyla bütün halka örnek olmuşlardır. Demir - Döküm adı, halkımız için daima bir ilham kaynağı olmuş, patronların ve faşist iktidarların ise huzurunu kaçırmıştır.

Demir - Döküm işçilerinin birliği, patron zulmüne ve sarı Çelik - İş Sendikasına karşı 1969 yılındaki şiddetli mücadelelerde doğmuştur. İşçiler o tarihte yüzlerce toplum polisinin saldırısına kararlılıkla karşı koydular. Devrimciler ve gençler işçilerle omuz omuza mücadele ettiler. Kadınıyla, çocuğuyla, Alibeyköy ve Silâhtar'ın yoksul halkı, işçilerin yardımına koştu. Toplum polislerini darmadağın ettiler ve bazılarını Haliç'e attılar. İşçilerin bu zaferinden sonra patron, onların bütün isteklerini kabul etti. İşte Maden - İş Sendikası, işçilerin böyle çetin ve fedakârca mücadeleleri sonucu fabrikaya girmiştir.

Demir - Döküm işçileri sadece kendi fabrikalarında mücadele etmekle kalmadılar. Onlar Sungurlar'da, Gislaved'de ve daha birçok fabrikada mücadele veren işçilerin yardımına koştular. İşçi dayanışmasının en güzel örneklerini verdiler.

Demir - Döküm işçileri, 15 - 16 Haziran şanlı işçi mücadelesinde de en ön safta yer aldılar. Daha sonra ilân edilen Sıkıyönetim, özel olarak Demir - Döküm'e karşı çeşitli baskılara girişti. İşçilere önderlik edenler içeri alındı. İşçiler bütün baskılara rağmen bir hafta daha işbaşı yapmadılar, sonra da üretimi düşürerek direnmeye devam ettiler. Muhbirlik yapan ve işçilerin birliğini bozmaya çalışan bazı patron uşaklarını fabrikadan attılar.

Demir - Döküm işçileri, 12 Mart'tan sonra yurdumuza çöreklenen faşist diktatörlere de boyun eğmediler. Önce fabrikanın lift-trak işçileri haksızlıklara karşı direnişe geçtiler. Daha sonra da bütün işçiler, 99 gün süren bir grev başlattılar. Bu mücadeleler faşist terörün en koyu olduğu şartlarda halkımıza cesaret ve umut vermiştir.

SAFLARIMIZI SIKLAŞTIRALIM!

Patronun son tertiplerini de bozan Demir - Döküm işçileri, şimdi yeni mücadelelere hazırlanıyorlar. Halen devam etmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinde istekleri yerine getirilmediği takdirde, greve gitmeye kararlı olduklarını söylüyorlar. Bir işçi arkadaş patronun son tutumunu şöyle anlatmaktadır:

«Patron bir süre önce hükümete başvurarak, mamülleri için zam istemiştir. Hükümet bunu, yeni toplu sözleşmenin imzalanmadığını ileri sürerek kabul etmemiştir. Bunun üzerine patron, alelacele sendika yetkililerine başvurarak, toplu sözleşme görüşmelerine başlamak istediğini belirtmiştir. Demir - Döküm, kendi alanında bir tekeldir. Mallarına rakip başka bir firma yoktur. Şimdi patron, bir süreden beri piyasaya mal sürmemekte, malları stok etmektedir. Fabrikanın depoları ağzına kadar doludur. Patronun alacağı zamlarla nasıl bir vurgun vuracağı gözler önündedir.»

Geçmiş tecrübeler, Demir - Döküm işçilerinin haklı dâvalarında sebat ettikleri zaman bütün güçlükleri altettiklerini ve patronlara karşı başarılar kazandıklarını göstermektedir. Öyleyse, haklarımızı çiğnetmemek, yeni haklar kazanmak ve gerici iktidarın faşist saldırılarına karşı durmak için saflarımızı daha da sıklaştıralım. İşçilerin birbirlerine olan güvenini baltalamaya çalışan ve devrimcilere düşmanlık gösterenleri saflarımızdan temizleyelim. İşçilerin birliğini sağlamada ve mücadeleyi yönetmede en önemli görev, devrimci işçilere düşmektedir.

★ İşten atılan işçiler derhal geri alınmalıdır.

★ İş güvenliği sağlanmalıdır!

★ İşçilere yapılan saldırılara son verilmelidir!

★ Kıdem tazminatı otuz güne çıkarılmalı! Saat ücretlerine 5 lira zam yapılmalı!

★ Maden - İş yöneticileri işçilerin sesine kulak vermelidir!

★ Kahrolsun Türk Demir - Döküm'ün işbirlikçi patronları ve uşakları!

★ Yaşasın Demir - Döküm işçilerinin birliği ve mücadelesi!

«BARIŞ MI ŞİDDET Mİ?»

(Baştarafı 7. Sayfada)

★ Nükleer Silâhlar Meselesi

Vietnam İşçi Partisi, modern revizyoncuların alabildiğine tahrif ederek abarttıkları olguların aslında Leninist devrim teorisini doğruladığını açıklayarak, buradan nükleer silâhlar meselesine geçiyor. Bu konuda şöyle diyor:

Dünya nüfusunun üçte ikisi bugün hâlâ kapitalizm şartlarında yaşıyor. Emperyalizm, militarizmin ve bürokrasinin ileri bir gelişme süreci içindedir. Her kapitalist ülkede, halkın devrimci hareketini şiddetle bastırmaya hazır muazzam bir devlet cihazı var. Bu şartlarda, proletaryanın iktidarı silâhlı ayaklanmaya girişmeden barışçı yoldan ele geçirmesi ihtimali son derece cılız kalmaktadır İktidarın barışçı yoldan ele geçirilmesinin artık dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı için evrensel bir ihtimal haline geldiğini iddia etmek ve bu ihtimali aşırı ölçüde vurgulamak, işçi sınıfını güçlüklerin üstesinden gelmek, sömürücü sınıfları altetmek ve kendi diktatörlüğünü kurmak için uygun hazırlıklardan tamamen yoksun bırakmak demektir.

Sömürücü sınıfların en nazik anda devrimi ezmek için şiddete başvurdukları bir sırada, bilerek ya da bilmeyerek, işçi sınıfını ideolojik bakımdan silâhsız bırakmak ve tam bir hazırlıksızlık durumuna düşürmek demektir.

Bazıları, nükleer silâhların ortaya çıkışının zamanımızın belirleyici özelliği olduğuna ve bunun da dünya işçi sınıfının strateji ve taktiğinde değişiklikler yarattığına inanıyorlar. Bu durumun, iktidarı ele geçirme yöntemine ilişkin Marksist - Leninist teorinin «yeniden gözden geçirilmesini gerekli kıldığını iddia ediyorlar. Nükleer silâhların ortaya çıkışının bir sonucu olarak, işçi sınıfının iktidarı şiddet yoluyla değil, barışçı yoldan ele geçirmesi gerektiğini, çünkü şiddet yoluyla devrimin iç savaşa yol açacağını ileri sürüyorlar Bir kıvılcımın her tarafı tutuşturabileceğini, iç savaşın bir dünya savaşına yol açabileceğini ve bugünkü dönemde bir dünya savaşının kaçınılmaz olarak yıkıcı bir nükleer savaşa dönüşebileceğini söylüyorlar. Bu şartlarda, çeşitli ülkelerin işçi sınıfları için tek yolun, iktidarı barışçı yoldan ele geçirmek olduğunu savunuyorlar. Tabiî onların öğütledikleri bu barışçı yol «yapısal reform» teorisinden başka bir şey değildir

Bütün yıkıcı kuvvetine rağmen nükleer silâhlar insan toplumunun gelişme kanununu değiştiremez. Nükleer silâhlar olsa olsa askerî strateji ve taktikte bazı değişikliklere yol açabilir ,ama işçi sınıfının strateji ve taktiğinde asla hiçbir değişiklik yaratamaz. Bir kıvılcım her zaman her tarafı tutuşturmayabilir. Bu Çin iç savaşı, Kore savaşı ve Cezayir savaşı tarafından ispatlanmıştır. Çin, Vietnam ve Küba devrimleri hep şiddete dayalı devrimlerdi ve hepsi de nükleer silâhların ortaya çıkışından sonra zafere ulaşmışlardı. İşte bu yüzden, nükleer silâhların ortaya çıkmasından sonra artık işçi sınıfının iktidarı şiddet yoluyla ele geçirmemesi gerektiğini iddia etmek tamamen yersizdir.

Tepeden tırnağa silâhlanmış ve devrimi her an şiddet yoluyla bastırmaya hazır düşmanların karşısında, iktidarı ele geçirmenin biricik yolu. şiddete başvurmaktır

VİETNAM'IN TECRÜBESİ

Vietnam İşçi Partisi'nin Eylül 1963 tarihli yazısı. daha sonra «Vietnam'ın Tecrübesi»ni ele alıyor. Ülkenin tarihinde istilâcılara ve zalimlere karşı şiddet kullanılmamasını önerenlerin halkı felâkete sürüklemiş olduklarını belirtiyor. Vietnam İşçi Partisi'nin devrimci şiddet meselesinde daima doğru ilkelere bağlı kaldığını ve halkı da bu ruhla eğittiğini açıklıyor. Geçmişte bir yandan barışçı ve reformcu fikirlerin beri yandan Troçkist. komplocu ve bireyci terörist anlayışların zaman zaman Parti'nin mücadelesini nasıl baltaladığına işaret ediyor. Vietnam İşçi Partisi. daha «Hindicini Komünist Partisi» adıyla ilk kurulduğu 1930 yılından itibaren. bütün mücadele ve çalışma biçimlerini birleştirip kitleleri örgütlemeye ve silâhlı mücadeleye hazırlanmaya girişti. Bu hazırlık 15 yıl sürdü. Nihayet 1945'te. Ağustos Devrimi patlak verdi

1945 Ağustosunda Japon faşizmi çöktüğünde, partimiz bütün ülkede tam zamanında genel bir silâhlı ayaklanmanın başlatılmasında halka önderlik etti ve iktidarı ele geçirdi. Vietnam'daki Ağustos Devrimi, sömürgecilerin ve feodal güçlerin devlet cihazının şiddet yoluyla parçalandığı ve yeni bir halk devleti cihazının kurulduğu bir devrimdi. Ağustos Devriminde şiddet, siyasî ve askerî güçlerin sıkı bir uyum içinde kullanılışında ifadesini buldu. Ağustos Devrimi, barışçı siyasî mücadelenin silâhlı mücadeleyle ve kitlelerin barışçı siyasî mücadelesinin mahalli gerilla savaşının başlatılmasıyla ve köylük bölgelerde üsler inşa etme çalışmasıyla birleştirildiği uzun süreli devrimci mücadelenin sonucuydu. Ağustos Devrimi, bütün halk tarafından verilen silâhlı mücadelenin doğrudan sonucuydu; esas olarak. profesyonel silâhlı kuvvetlerin faaliyetleri ile yarı profesyonel silâhlı kuvvetlerin (Kurtuluş Ordusu gerilla kuvvetleri. milisler ve kendi kendini savunma müfrezeleri, vb.) faaliyetlerinin birleştirilmesinin sonucuydu.

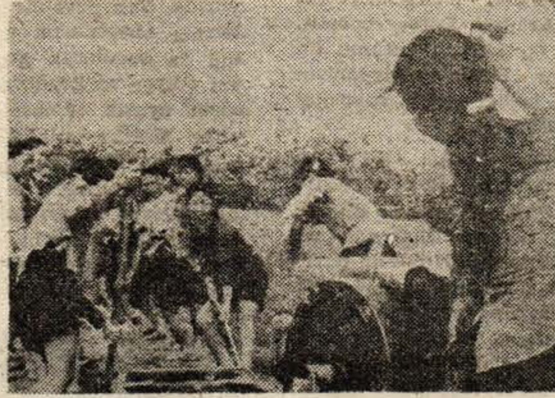

Kahraman Vietnam kadınları, ikmal hatlarında çalışırken, «Gerçekten devrimci biz ezilen sınıfın kadınları.... oğullarına şöyle derler: «Yakında koca adam olacaksın. Sana bir silâh verecekler. O silâhı al ve kullanmasını öğren. Proleterlerin bu bilgiye ihtiyaçları vardır!...»
(LENİN)

Vietnam'daki Ağustos Devrimi Rusya'daki Ekim Devriminden farklıdır çünkü Ekim Devrimi bir genel silâhlı ayaklanmaydı ve iktidar önce şehirlerde, sonra köylük bölgelerde kurulmuştu. Vietnam'ın Ağustos Devriminin Çin devriminden farkı ise Çin Devriminin uzun süreli bir silâhlı mücadele olması ve orada ilk önce köylük bölgelerde ele geçirilen iktidarın şehirlerin kuşatılmasında kullanılması ve şehirlerin en sonunda kurtarılmasıdır

Ülkemizdeki Ağustos Devriminin muhteşem zaferinin kazanılmasının nedeni. Partimizin Marksizm - Leninizmi ülkemizin gerçeklerine yaratıcı bir biçimde uygulaması, Partimizin üyelerini ve halkı Marksizm - Leninizmi ndevrimci ruhuyla nasıl eğitmesi. ve onları tarihte şiddetin rolüne ilişkin Marksist - Leninist fikirlerle nasıl cihazlandırması gerektiğini kavramasıdır.

★ En Az Acılı Yol: Devrim

Daha sonra Fransız sömürgecilerinin müdahelesini ve 1954'teki Dien Bien Fu zaferine kadar uzanan sekiz yıllık silâhlı mücadele tecrübesini özetleyen Vietnam İşçi Partisi'nin yazısı. 1954'ten sonra ülkenin Güneyinde ortaya çıkan durum hakkında şöyle diyor:

1954'ten sonra ülkemizin Güneyi ABD emperyalizminin yeni tipte bir sömürgesi haline geldi. ABD - Ngo Dinh Diem kliği, ülkemizin Güneyini karşı-devrimci şiddetle yönetmektedir. Güneydeki yurttaşlarımız dokuz yılı aşkın bir süredir ABD - Diem grubuna karşı aralıksız bir mücadele vermektedirler. Yurttaşlarımızın bugün Güneyde yürttükleri mücadele hâlâ millî demokratik devrim sınıflamasına girmektedir. Yurttaşlarımız, gerçekten halkın çıkarlarına hizmet eden yeni bir devlet cihazının kurulabilmesi için, ABD - Diem kliğine karşı ve onun Güneyde kurduğu yarı - feodal ve sömürgeci devlet cihazını parçalamak üzere devrimci şiddet kullanıyorlar

Güneydeki yurttaşlarımız ilk birkaç yıl, daha iyi yaşama şartları demokratik haklar ve ülkenin Cenevre anlaşmaları temeli üzerinde birleştirilmesini talep eden barışçı bir siyasi mücadele yürüttüler Ama ABD-Diem kliği geniş çapta baskı hareketlerine girişti ve Güneydeki yurttaşlarımızı canının istediği gibi katletti. 1962'den bu yana ABD-Diem çetesi Güneydeki halka karşı açıkça ilân edilmemiş bir savaş yürütüyor. Güneydeki yurttaşlarımız ABD-Diem çetesine karşı silâha sarılmak zorunda kaldılar. Şimdi bağımsızlık ve barışa kavuşabilmek ve demokratik bir temel üzerinde birleşik bir ülkenin kurulmasına geçebilmek için, ABD-Diem kliğine karşı siyasî mücadelenin yanı sıra silâhlı mücadele veriyorlar

Vietnam halkının Partimiz önderliğinde verdiği uzun ve çetin mücadele süreci şunu ispatladı: İşçi sınıfının ve diğer emekçi halkın, halka şiddete dayanarak tahakküm eden sömürücü sınıflara karşı secebileceği tek yol, onları yıkmak üzere şiddete başvurmaktır. Hiç şüphesiz. şiddet yoluyla devrim, geniş halk kitlelerin büyük güçlüklere ve fedakârlıklara göğüs germesini gerekirir Ama hakim sınıfların sayısız insan üzerinde uyguladığı hunharca zulüm ve sömürünün yarattığı uzun acılara ve ölümlere bir an önce son vermek ancak böyle mümkün olabilir. 1945 Ağustosundaki genel silâhlı ayaklanmada bütün ülkede yalnızca birkaç yüz kişi ölmüştü. Oysa Japon ve Fransız faşistlerinin tahakkümünün bir sonucu olarak Kuzeyde 1944 sonlarından 1945 yılının ilk birkaç ayına kadar aşağı yukarı iki milyon insan açlıktan öldü. Tarih bize şunu ispatladı. emekçi halkın sömürücü sınıfların vahşice zulmü karşısında uğradığı son derece ağır kayıplar, ne kadar amansız olursa olsun bir devrimin yol açtığı kayıplarla asla kıyaslanamaz. Halk için en az acılı yol, düşmanı altetmek ve kurtuluşa kavuşmak üzere devrim yapmaktır

⁂

Şimdi kahraman Vietnam halkı, 30 yıllık mücadelesi sonucu kazandığı eşsiz zaferle, devrimci teorinin gücünü ve doğruulğunu da ispatlamış bulunuyor. Amerikan emperyalizmini ve revizyonizmi yere vuran Vietnam halkına bin selâm!

⁂

NOTLAR:

1. Lenin, Selected Works (Seçme Eserler), Lawrence and Wishart, Londra, 1937, Cilt 7 S. 175.
2. Engels. Anti-Dühring. FLPH. Moskova. 1959. S. 254.
3. Aynı eser, s. 253-54
4. Marks ve Engels, Selected Works (Seçme Eserler), FLPH, Moskova 1958, Cilt I, s. 45
5. Aynı eser, s. 65
6. Marks ve Engels, «Marks'tan Kugelman'a», Selected Works (Seçme Eserler). FLPH Moskova, 1955 Cilt II, s. 463
7. Lenin. Selected Works (Seçme Eserler), Lawrence and Wishart. Londra. 1937 Cilt 7. s. 124.
8. Aynı eser, s. 125
9. Lenin, Selected Works (Seçme Eserler), FLPH, Moskova. 1951. Cilt II Kısım 1. s. 246-47
10. Lenin, Selected Works (Seçme Eserler), Lawrence and Wishart, Londra, 1946, Cilt 10, s. 164
11. Lenin, Collected Works (Bütün Eserler). FLPH, Moskova 1962. Cilt II. s. 172
12. Lenin. Collected Works (Bütün Eserler) International Publishers, New York, Cilt XIX, s. 354
13. Aynı eser, s. 366

Deniz Gezmiş'in anısına

Şehit olan devrimci arkadaşlarımızın devrim davasına bağlılıkları ve örnek davranışlarını anlatmak, devrimci bir görevdir. Bu görevi yerine getirmekle günümüzdeki devrimci mücadeleye hizmet etmiş oluruz. Şehit oluşunun üçüncü yılında Deniz'den söz etmek istiyoruz.

GENÇLİK KITLELERİNİ GERÇEK BİR KAHRAMAN HALİNE GETİRDİ

Deniz deyince, akla ilk defa anti-emperyalist gençlik mücadelesinin önünde fırtına gibi ilerleyen yiğit bir devrimci gelir. 1968 AISEC toplantısında Amerikancı AP iktidarının Bakanı Seyfi Öztürk'ü protesto eden gençlerin başında O vardı. ABD emperyalistlerinin 6. filosunu lanetleyen çoşkun kitle selinin en önündedir. Cağaloğlu'nda gençliğe saldıran toplum polisini önüne katıp kovalayan devrimci gençliğin militan önderidir.

Daha birçok örnek sayılabilir. Hepsinde Deniz gençliğin kitle hareketinin başındadır. Fakat onu bu mücadelelerde parlayan bir «kahraman» olarak tanımak eksik ve yanlış olur. Deniz'in bütün devrimcilere esas örnek olması gereken yanı, gençlik kitlesinin devrimci ruh ve çoşkunluğunu çok iyi değerlendirebilmiş olmasında, gençlik kitlesinin nabzını daima elinde tutmasında ve geniş gençlik kitlelerini birleştiren önder karakterinde idi. O, önderi olduğu gençlik kitlesini çok iyi tanıyordu. Burjuvaların ve revizyonist bürokratlarının hayatı öü gören bakış açısıyla değil, devrimci bakış açısıyla tanıyordu. Durgun gibi gözüken kitlelerin ruh halini ve taşıdığı cevheri çok iyi tesbit ediyor, kitleleri zamanında ve yerinde harekete geçirebiliyor ve devrimci hedeflere yöneltebiliyordu. Gerçi Deniz zamanla bir «kahraman» oldu fakat onun esas başarısı ve hizmeti, 1970'lere varan devrimci yükseliş döneminde gençlik kitlelerini gerçek bir kahraman haline getirmesindedir. Deniz, gençlik kitleleri önündeki mücadelesiyle göstermiştir ki, hakim sınıfların devleti ve polisi, yığınların mücadelesi karşısında çaresiz ve etkisiz kalabilir. Bu gerçek, bize hakim sınıfların devletini yıkacak günün ne olduğunu da öğretmektedir. Yeter ki kitlelerin durumu ve talepleri doğru olarak tesbit edilsin kitleler bu talepler etrafında birleştirilebilsin ve mücadeleye sevkedilebilsin. Ve yeter ki, devrimciler kitlelerin önünde cesaret ve kararlılıkla yer alsınlar ve onlara kaderi paylaşsınlar. İşte gençlik mücadelesindeki önderliğiyle Deniz bize bunları öğretiyor.

Deniz, anti - emperyalist gençlik mücadelesinde daima birleştirici bir rol oynamıştır.

O yalnız devrimci gençlerin değil CHP'ye bağlı yurtsever gençlerin de saygısını kazanmıştı. Onların da önderiydi. Türk ve Kürt milliyetinden gelen, çeşitli fakültelerde okuyan gençler, onun etrafında gönüllü olarak toplanırlardı. Deniz, yurtsever ve demokratik görüşlere saygı göstererek her iki milliyetten halkın devrimci menfaatlerini savunarak bu başarıyı sağlamıştır.

REVİZYONİZMİN BARİKATLARINI PARÇALAYAN KİTLE SELİNİN EN ÖNÜNDE

Deniz'in zlaşamadığı bir şey vardır, O da oportünistlerin kitle eylemini söndürmeye çalışan bozguncu tutumudur. Deniz, Aren - Boran oportünizminin bu tutumuna karşı bir bela **ve afet kesilmiştir.** ABD'nin 6. **Filo askerlerini** suya döken devrimci **kitle daha önce Dolmabahçe**çe'ye inen şartta oportünistlerin kurduğu barikatı parçalamak zorunda kalmıştı.

Aren - Boran oportünistleri, tıpkı şimdiki revizyonistler gibi, kitle mücadelelerinin karşısına dikiliyor ve bu mücadeleleri «faşizm gelir» teorisiyle bastırmaya çalışıyorlardı. Onlar, devrimci ve anti-emperyalist her kitle mücadelesini «provokasyon» olarak damgalıyor ve bu eylemlerin bastırılması için var güçleriyle hakim sınıflara hizmet ediyorlardı. Çünkü revizyonistler de hakim sınıfların bir parçası olarak kitle mücadelelerinden korkmakta ve sınıflar arası barışın her yerde hüküm sürmesini istemekteydiler.

Deniz, yürüttüğü anti - emperyalist mücadele ile oportünistlerin bu karşı - devrimci teorilerine ağır darbeler indirdi. Oportünistlerin kitle mücadelesinin önüne çektiği barikatlar parçalanırken «uslu duralım, yoksa faşizm gelir» görüşleri de yıkılmaktaydı. Deniz'in birleştirici tutumu kadar Aren - Boran oportünizmine karşı bu kararlı tutumu da örnek olmalıdır. Deniz, revizyonizmle uzlaşan bir birliği değil, devrimci bir birliği savunmuştur.

Deniz, Aren - Boran türünden oportünist akımların kolayca tasfiye edilemeyeceğini biliyordu. Bir arkadaşa yazdığı bir mektubunda bu görüşünü belirtiyordu. Nitekim devrimin yükseldiği dönemde, Aren Boran oportünizminin yenilgisi üzerine devrimci saflara katılan bir çoğu aslında ideolojik olarak değişmemişti. Bunlar 12 Mart faşizminin getirdiği yenilgi döneminde eski revizyonist görüşlerine başka biçim ve adlar altında sarıldılar. TSİP revizyonistleri aslında Aren - Boran oportünizminin çöplüğünde yetişmişlerdir. Bunlardan bir kısmı yükselen devrim dalgasına kısa bir süre kapıldıktan sonra, kendilerini tekrar revizyonizmin sahiline atmışlardır.

Deniz, revizyonizmin merkezini ve esas körükleyicisini yurdumuzda en erken gören devrimci arkadaşlardan biri idi. Sovyetler Birliğinin başına geçen Kruşçev kliğinin revizyonizme battığını görmekteydi.

PROLETARYA PARTİSİNİN ZORUNLULUGU VE DEMOKRATİK DEVRİM KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİ

Deniz, Türkiye'deki devrimci mücadelenin bir çok meselesine parmak basmış ve bu meselelerin devrimci bir şekilde çözülmesi için teşebbüslerde bulunmuştur. 1969 yılında devrimci hareketin doğru bir yönde ilerlemesi için, devrimci bir partinin zorunluluğu üzerinde ısrarla durmuştur. Deniz, parlamentarizmi bayrak edinen, hakim sınıfların izniyle faliyet yürüten bir parti değil, hakim sınıfların baskı ve terörüne karşı koyabilecek ve her şart altında mücadelesini sürdürebilecek bir partinin inşa edilmesini acil bir görev olarak görüyordu. Bu konuda sorumlu gördüğü arkadaşlarla görüştü. O, bu partinin proletaryanın ileri unsurlarını birleştiren öncü müfreze karakterinde olmasına özellikle dikkat çekiyordu. Bunu belirlemek için İstanbul'daki kendi devrimci arkadaş çevresinden bu öncü müfrezeye o gün için katılabilecek ancak bir arkadaş olduğunu söylüyordu. (Deniz'in en çok güvendiği bu arkadaş, faşizme karşı mücadelede şehit olan Cihan Alptekin'dir.)

Denizin daha sonraları bir proletarya partisini o gün için gereksiz gördüğü söylendi. Sonra benimsediği bu görüş, daha önce savunduğu ve acil bir görev olarak gördüğü ihtiyaca uymamaktaydı.

Deniz, yurdumuzun içinde bulunduğu demokratik devrimle sosyalist devrimi birbirine karıştırmadı. Bir çırpıda iki devrim yapmak gibi Marksizm düşmanı fikirlerle mücadele etti. **Bu konuda** nereye çeksen oraya **uzayacak** uzlaşıcı görüşlere de itibar **etmedi**, berrak ve kararlı bir **tutum aldı**.

Deniz, arkadaş, devrimin Türkiye'de **esas** olarak köylük alanlardan **gelişmesi** gerektiğini de ilk olarak savunanlardandı. Bu gibi konuların **henüz** tartışılmadığı bir sırada o bu konulara kafa yorar arkadaşların görüşlerini sorar ve kendi fikirlerini söylerdi.

Deniz'in karakteri üzerinde de bir kaç kelime ile durmalıyız. Cesur, atılgan ve mücadeleci kişiliğini, duygulu ince ruhlu ve hatta biraz utangaç ve uysal bir insan tamamlardı. Onun devrimci mücadeledeki kararlı ve boyun eğmez tabiatı, bu ikinci yönünü denebilir ki örterdi. Deniz'in mertliği ve devrimci arkadaşlarına bağlılığı da bütün devrimcilere örnek olmalıdır.

DEVRİM ŞEHİTLERİ İLE EVLİYALAR ARASINDAKİ FARK

Stalin, 1907 yılında G. Teliya adlı bir devrimcinin anısına yazdığı bir yazıda, ölen devrimcilerin olumlu yanlarının abartılması ve zayıf yanlarının da susularak geçilmesinden şikayet ediyor ve kendisinin bu mantıksız adete uymak istemediğini belirtiyordu (bkz. Eserler, cilt, 2) Deniz'in örnek yanlarını tanıtmaya çalışırken, biz de bu adete uymadık ve onun devrimci özelliklerini, abartmaksızın olduğu gibi anlattık. Deniz'in hataları konusunda da gerçekleri söylemeliyiz. Devrim şehitlerini evliyaların arasına koy-

mak, her şeyden önce onların uğruna can verdikleri halkın kurtuluş davasına karşı sadakatsizlik olacaktır. Yukarda belirttiğimiz niteliklerini örnek almak yanında, Deniz'in hatalarından da ders çıkarmalıyız. Devrimcilerin anılması, evliyaların ruhuna dua okunmasından farklı bir şey olmalı, bugünkü devrimci mücadeleye hizmet etmelidir.

1960'ların sonuna gelinmesi ile beraber, Deniz o güne kadar ki mücadele biçimlerini yetersiz görmeye başladı ve devrimin bir an önce zafere ulaşması için mücadeleye en yüksek biçimde devam edilmesi gerektiğine inandı. Ne var ki, bu ihtiyacı Deniz gibi üstün yetenekleri olan bir grup devrimcinin duyması yetmiyordu. Aynı ihtiyacı, devrimde öz menfaatleri olan emekçiler de duymalı, onlar da devrimci mücadelenin en yüksek biçimlerine katılmalı, böyle bir mücadele esas olarak halk yığınlarına dayanmalı ve emekçileri seferber ederek yürütülmeliydi.

Mücadele biçimlerinin ilerlemesi de, diyalektiğin kanunlarını izler Her halkın mücadelesi, alt düzeydeki mücadele biçimlerinden sınıf mücadelesinin en yüksek şekillerine doğru, şartlara göre daha hızlı veya daha yavaş bir gelişme seyri izler. Kitleler daha ileri mücadele biçimlerine ve silahlı mücadeleye geçme gereğini kendi tecrübeleriyle kavrarlar. Bir grup devrimcinin bu ihtiyaca kendi başlarına inanmaları yetmez. Bu sebeple, proleteryanın devrimci partisinin görevi, daima kitlelerin önünde, onları daha ileri düzeyde mücadelelere ulaştırmak olmalıdır. Proletarya partisi, kitleleri mücadeleye seferber etmeli ve onlara tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu kendi tecrübeleriyle göstermelidir. Enver Hoca'nın belirttiği gibi, «Devrim kitlelerin eseridir. Onları inandırmadan, onları hazırlamadan onları seferber etmeden ve onları örgütlemeden, devrimin zafere ulaşması imkansızdır. Subjektif etken, ne gerilla merkezlerinin eylemleriyle, ne de tek başına ajitasyon ve propaganda ile hazırlanır. Bunun için zorunlu olan, Lenin'in öğrettiği ve hayatın gösterdiği gibi, kitlelerin kendi tecrübe ve pratikleriyle buna inanmalarıdır.» (Enver Hoca, Revizyonizm ve Maceracılık, Aydınlık Yayınları, s. 67)

DENİZ'İN MÜCADELESİNDEN DİGER ÖGRENDİKLERİMİZ

Deniz, arkadaş, revizyonistlerin devrim yolunu reddeden ve barışçı geçiş hayalleri yayan tutumlarına karşı bütün devrimciler gibi haklı bir öfke duyuyor, revizyonistlerin bu konudaki safsatalarını nefret ve alayla karşılıyordu. Hiç şüphesiz Deniz'i gerçek bir devrimci yapan yanı buydu. Fakat Deniz'in devrimci coşkunluğu onu emekçi kitlelerden konuk aceleci atılımlara sürükledi.

Deniz, gençlik kitleleriyle birleşme ve onları mücadeleye sevketmede gösterdiği kararlılığı sabırlı tutumu ve doğru anlayışı, emekçi kitleleri mücadeleye sevketme konusunda göstermedi. Cesaretle savaşa atılan bir eylemci gruba bakarak, kitlelerin kendiliğinden harekete geçebileceğini ve devrimcileri izliyebileceğini düşündü. Denizin yanıldığı nokta burasıydı. Enver Hoca şöyle demektedir:

«Devrimciliği meslek edinmiş grupların silahlı mücadelesi, ancak devrimci durumun ortaya çıkışını tayin eden diğer siyasi, sosyal ve psikolojik objektif etkenlerle ahenkli olarak yürütülürse, geniş halk yığınlarına dayanırsa ve onların sevgi ve aktif desteğine sahipse, kitleleri coşturan bir etki yapabilir. Aksi halde bazı Latin Amerika ülkelerinin acı pratiğinin gösterdiği gibi, silahlı azınlığın faliyeti onlar ne kadar kahraman ve fedakar olurlarsa olsunlar, kitleler tarafından anlaşılmaz, kitlelerden tecrit olur ve yenilgiye uğrar. «Revizyonizm ve Maceracılık s. 66)

DEVRİMCİLERİN REVİZYONİZME KARŞI MARKSİZM - LENİNİZM TEMELİ ÜZERİNDE BİRLİGİ

Son olarak, Deniz'in bugün için büyük değer taşıyan bir görüşü üzerinde durmalıyız. 1971 Martında yakalandıktan sonra kendisiyle Ankara Cezaevinde görüşen bir arkadaşa Deniz şu düşüncede olduklarını söylemişti:

«Yalnız başımıza bir mücadeleye girdiğimizi ve bunu yalnız devam ettirmeyi düşünmedik. Revizyonist olmayan, gerçekten devrimci akımlarla eninde sonunda birleşeceğimizi düşünüyor ve aramızda konuşuyorduk. Devrimci mücadelenin pratiği içinde bunun gerçekleşeceği görüşündeydik.»

Arkada bıraktığımız devrimci tecrübelerden sonra, bugün bu düşünce daha da büyük bir değer kazanmaktadır. Bütün gerçek devrimciler, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in bu görüşlerini, aynı zamanda devrimci bir vasiyet olarak anlamalıdırlar. Biz bu inançtayız. Gerçek devrimciler revizyonizmle, aralarında kesin bir çizgi çekmeli, geçmişin tecrübelerini değerlendirerek Marksizm - Leninizm temeli üzerinde birleşmelidirler. Bu uğurda verilecek mücadele günümüzün önemli bir görevidir.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın şehit edilmeleri, halkımız için büyük bir kayıptır. Çünkü onlar gibi yetenekli devrimciler ancak devrimci fırtınalar içinde yetişiyor.

Onların yerini doldurmak ve halkımıza hizmet etmek için, bu üç arkadaşımızın devrimci niteliklerini örnek almalıyız. Binlerce Deniz, Binlerce Yusuf ve binlerce Hüseyin olarak, onların devrimci anılarını sınıf mücadelesinde bir silah haline getirmeliyiz, Marksizm - Leninizmi yurdumuzun devrimci pratiği ile birleştirmeli, emekçi halkla kaynaşmalıyız. Emperyalizm ve faşizmi yıkarak, onların intikamını almanın yolu da budur.